

บทนำ

เช้าวันจันทร์ที่ใครหลายคนอาจไม่ชอบนัก โดยเฉพาะพนักงานออฟฟิศที่ต้องตื่นแต่เช้ามาทำงานหลังจากที่เพิ่งหยุดได้แค่สองวัน ยังไม่ทันจะรู้สึกว่าได้พักเท่าไร ก็ต้องกลับมาใหม่งานต่ออีกแล้ว แต่นั่นไม่ใช่กับเฟียงฟ้า เธออาจเป็นคนส่วนน้อยที่ชอบวันจันทร์ไม่สิ เรียกว่าชอบวันทำงานดีกว่า ถึงแม้อากาศในช่วงเดือนตุลาคมจะค่อนข้างอึมครึม ยิ่งช่วงนี้กรมอุตุนิยมวิทยาแจ้งว่าจะมีพายุเข้าหลายลูก ทำให้ฝนตกแทบทุกวัน ทว่าถึงอย่างนั้น เฟียงฟ้าก็ยังอยากจะมาทำงานอยู่ดี

“หวังว่าวันนี้ฝนจะไม่ตกนะ” หญิงสาวเอ่ยกับตัวเองตอนชะโงกหน้าผ่านประตูหน้าร้านออกไปมองท้องฟ้าข้างนอก ก่อนจะมีเสียงโศกดังอยู่ข้างหลัง

“เมซดำตั่งเค้าอยู่โน้น หนูนาว่าวันนี้ไม่น่ารอดกะพีเพย์”

“ถ้าันก็หวังว่าเราจะส่งอาหารตามบ้านลูกค้าเสร็จก่อนฝนตก”

หญิงสาวผู้อ่อนวัยกว่ายิ้มกว้าง ก่อนจะชูแผ่นพลาสติกซึ่งเป็นเมนูเสริมของร้านให้ดู “เมนูเจเริ่มวันนี้ไซ้ไหมคะ”

“ไซ้จ๊ะ อ้อ แล้วก็ยำลิ้มที่พี่ย่าตอนประชุมเมื่อวาน”

“บอกลูกค้าด้วยว่าเมนูไหนที่มีหมู จะเป็นเมนูที่เรารับมาอีกที

ทำมาจากแป้งถั่วที่ไม่ใช่ออร์แกนิก เพราะฉะนั้นจานนั้นจะไม่ใช่ออร์แกนิกร้อยเปอร์เซ็นต์ ถ้าอยากทานแบบออร์แกนิกล้วน แนะนำให้สั่งเป็นเมนูเด้าหมูแทน” หนูนารายยาวโดยไม่พักหายใจ “ร้านเปิดมาสองปี พี่เฟย์ย้ายตอนเข้าเทศกาลเจทุกปี จนนูนาแทบจะเอาไปนอนฝันอยู่แล้วค่ะเซฟเฟย์ชา”

“อย่าให้เห็นว่าลูกค้าคอมเพลนมาละ เดี่ยวเซฟเฟย์ชานี้แหละจะหักเงินเดือนให้ดู”

เพียงฟ้าส่ายหน้าให้พนักงานสาวช่างจ้อ หนูนาคือพนักงานเซตแรกที่เข้ามาทำงานตั้งแต่วันเปิดร้าน และเป็นพนักงานคนเดียวที่ไม่ได้ตรงตามเงื่อนไขการรับสมัคร แต่เพราะความใจกล้าที่เดินถือวุฒิมัธยมต้นเข้ามาของงานในวันที่เพียงฟ้ามาตรวจความเรียบร้อยของร้าน ช่วงที่กำลังตกแต่งภายใน

สายตาวิ่งวอนที่แฝงเอาไว้ด้วยประกายของความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ทำให้เพียงฟ้ารับเด็กสาวคนนั้นเข้าทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟหลังจากสัมภาษณ์ที่มาที่ไม่ใช่ประโยชน์

เจ้าของร้านสาวไม่แน่ใจเหมือนกันว่าอะไรทำให้เธอตัดสินใจอย่างรวดเร็ว อาจเป็นเพราะหนูนาคือคนที่ไม่ได้เกิดมาในครอบครัวที่เพียบพร้อมอย่างเธอ ทั้งยังต้องหาเงินมาจุนเจือครอบครัวอีก การพบหน้าหนูนาคือวันนั้น ทำให้หญิงสาวรู้สึกที่หนูนาคือเหมือนต้นกล้าที่ขอโอกาสเติบโต ก็ไม่ต่างอะไรจากร้านอาหารที่เธอกำลังสร้างขึ้น

Organic Kitchen

ต้นกล้าที่เธอกำลังจะปลูก และทำให้มันเติบโตขึ้นด้วยมือเธอเช่นกัน

“แล้วเมนูของหวานล่ะคะ วันนี้เป็นอะไร”

“คุกกี้โรกิ้นสองคนนี่ เสียงดังไปถึงห้องเปลี่ยนชุดข้างบนนะ”

สองสาวหันไปมองตามเสียง ก่อนที่เพียงฟ้าจะพยักพยับไป

ทางคนมาใหม่ “ไปถามเชฟครัวเย็นไปหนูนะ ว่าวันนี้จะทำขนมอะไร”

“เชฟแก้วมาพอดีเลย ของหวานเจ้านี่มีอะไรบ้างคะ”

เพียงพ้ามองหนูนานี่สาวทำตรงไปหาเชฟของร้านอีกคนหนึ่ง นอกจากจะเป็นเชฟแล้ว แก้วเจ้าจอมยังเป็นหุ้นส่วนของร้านด้วย เป็นเพื่อนที่เรียนทำอาหารมาพร้อมกับเพียงฟ้า แต่ถนัดเรื่องเบเกอรี่ของหวานและอาหารที่ไม่ต้องใช้ความร้อนมากกว่า จึงรับหน้าที่เชฟครัวเย็นของร้านไป

“วันนี้จะทำรายนี้อั้วลูกโกนะ”

“นั่นทำเลยไหม เดี่ยวฉันช่วย กูกครัวเย็นยังไม่มาเลย” เพียงฟ้าถามพร้อมกับเดินเข้าไปสมทบ ตั้งใจจะตรงเข้าครัวที่อยู่โซนด้านหลังของร้าน ทว่าก็โดนเพื่อนเบรกไว้เสียก่อน

“ไม่ต้องหรอก เมื่อกี้ฉันเจอพี่กาญจน์ที่ห้องแต่งตัวข้างบนแล้ว เดี่ยวก็คงลงมา เชิญคุณเพื่อนเช็กความเรียบร้อยต่อเถอะ ใกล้เคียงเวลาเปิดร้านแล้ว”

สาวร่างบางกำลังจะหันกลับไปทำงานของเธอต่อ ทว่าเสียงเคาะกระจกหน้าร้านก็ดังขึ้นพอดี สามสาวหันไปมองพร้อมกัน แล้วพบว่า เป็นพนักงานส่งของที่ถือดอกไม้ช่อโตอยู่ในมือ หนูนานี่ยืนใกล้ประตูที่สุดจึงขึ้นอาสา

“หนูนานี่เปิดเองค่ะ”

เพียงฟ้าเลยเดินไปที่ช่องแคชเชียร์โดยไม่ได้สนใจต่อ เพราะการมีช่อดอกไม้มาส่งถึงหน้าร้านไม่ใช่เรื่องแปลก แก้วเจ้าจอมที่แม้จะมีอาชีพหลักเป็นเชฟ แต่อีกหนึ่งอาชีพเสริมของหญิงสาวคือนักแสดงหน้าใหม่ จึงมักจะมีหนุ่มๆ หรือไม่กี่พวกแบรนดส์สินค้าต่างๆ ส่งดอกไม้มาให้ที่ร้านบ่อยครั้ง

ขณะที่เพียงฟ้ากำลังจจดจ่ออยู่กับการเช็คระบบแคชเชียร์ก่อนจะเปิดร้าน หนูนานี่ก็เดินกึ่งวิ่งตรงมาที่เธอ

“วันนี้เป็นของพี่เฟย์ค่ะ ดอกไม้้อมหอมมม”

คนฟังขมวดคิ้วด้วยความจนกว่าใครกันนะส่งดอกไม้ซ้อไ้ให้เธอ ตั้งแต่ยังไม่เจ็ดโมงเช้าแบบนี้ ที่งกว่า คือเนื่องในโอกาสอะไร

“ของพี่เธอ”

ยังไม่ทันได้คำตอบ หนูนาก็ยัดช่อดอกไม้กลิ่นหอมฟุ้งใส่มือหญิงสาว ไม่เพียงเท่านั้นยังแอบชะโงกหน้ามาดูตอนที่เธอหยิบการ์ดใบเล็กออกมาเปิด เพียงฟ้าแค่นี้มจางๆ เมื่ออ่านข้อความในการ์ดจบเป็นหนูนามากกว่าที่ออกอาการดีด้า

“วันนี้วันครบรอบแต่งงานสองปีของพี่เฟย์เธอคะเนี่ย ไม่เห็นบอกหนูนานะเลย” คนตัวเล็กกว่าเอนตัวเอาไหล่มากระแะะ มองด้วยสายตาติดจะแซวนิดๆ ก่อนจะส่งเสียงไปหาเซฟอีกคนของร้านที่เดินเข้าโซนครัวไปแล้ว “เนี่ยพี่แก้วดูสิ ดอกไม้ครบรอบแต่งงาน ทำไม่ไม่ให้กับที่บ้านก็ไม่รู้ในะ ต้องส่งมาที่ร้านให้คนใส่อะอย่างเราอีกจ้ะ”

หนูนาวิ่งไปเกาะเคาน์เตอร์ทำเครื่องดื่ม ซึ่งเป็นบริเวณของครัวเย็น ทำปากขมขมกับแก้วเจ้าจอมที่ยืนอยู่ตรงนั้น เพียงฟ้าได้แต่ส่ายหน้าให้ ปีนหน้าหนูนาก็จะอายุครบยี่สิบปีแล้ว แต่บางครั้งเธอก็ยังมองหนูนาคือเด็กมัธยมต้นอยู่เลย

“สวัสดีค่ะพี่เฟย์ พี่แก้ว โห วันนี้มีดอกไม้้อีกแล้วเธอคะ” น้ำผึ้งพนักงานเสิร์ฟของร้านอีกคนเดินออกมาจากโซนด้านหลังพอดี เจ้าของดอกไม้เลยส่งของในมือให้

“ผึ้ง พี่วานเอาไปจัดใส่แจกัน แล้วเอามาตั้งไว้ที่แคชเชียร์ทีนะ”

“ค่ะ พี่เฟย์”

ช่อดอกไม้ถูกส่งให้น้ำผึ้งแล้ว เหลือก็เพียงการ์ดใบเล็กที่เจ้าตัวถือนำไว้ เพียงฟ้าเดินตรงไปหาแก้วเจ้าจอมที่มองมาทางเธออยู่ตลอดส่งยิ้มมุมปากให้ก่อน แล้วค่อยส่งการ์ดให้เพื่อนเมื่อเดินไปถึงตัว

แก้วเจ้าจอมสบสายตาเพื่อนอย่างลั้งเลว่าเธอควรจะเปิดอ่าน

มันจริงๆ ใช่มั้ย ทว่าพอเจ้าของการ์ดพยักหน้าให้ หญิงสาวจึงเปิด
อ่านข้อความข้างใน

สุขสันต์วันครบรอบแต่งงาน 2 ปีของเรา

พี่รักเฟย์นะครับ

ชยุต

1

แต่งงาน

“อ้อ!” เสียงร้องที่ดังมาพร้อมๆ กับเสียงกลองหนึ่งสือ ถูกปล่อยลงพื้น “นี่กลองสุดท้ายแล้วใช่ไหม” ปิติถามพลางใช้กำปั้นทุบหลังตัวเอง “ปวดหลังเลย มึงจ่ายค่านวดให้กูเลยนะ”

“ช่วยยกของเข้าคอนโดแค่นี้ทำไมบ่นปวดหลัง”

“โธ่ มึงไม่รู้หรอ ปวดหลังคือเพื่อนยากของวัยเรา”

“วัยมึงคนเดียวแหละ” กวินวัฒน์ส่ายหน้า ก่อนจะดันกลองลงที่ซ้อนกันสามชั้นไปทางห้องหนังสือ ปิติที่ตอนนี้ทั้งตัวนอนแผ่อยู่บนโซฟาก็บ่นไปเรื่อยเปื่อยตามมา

“รู้งี้น่าจะรอไฉนยามาด้วยก็ดี”

คนที่ปิติพูดถึง คือธันวา เพื่อนอีกคนในกลุ่มที่เรียนแพทย์มาพร้อมกันกับปิติและกวินวัฒน์ หลังเรียนจบก็เข้าเป็นแพทย์อินเทิร์น¹ ที่โรงพยาบาลเดียวกันตลอดสามปี แม้ว่าตอนไปเรียนต่อแพทย์เฉพาะทางจะเลือกเรียนคนละสาขา แต่สุดท้ายพอเรียนจบก็ยังคงกลับมาทำงานที่โรงพยาบาลเดียวกันอยู่ดี ซึ่งก็คือโรงพยาบาลรีเซลดาเมดิคอล เป็น

¹ แพทย์อินเทิร์น คือ แพทย์ที่จบการศึกษาตามหลักสูตรแพทยศาสตร 6 ปี แล้วเข้าทำงานเป็นแพทย์ใช้ทุน หรือแพทย์เพิ่มพูนทักษะตามโรงพยาบาลรัฐ เป็นเวลา 1-3 ปี

โรงพยาบาลที่ครอบครัวของปิติเป็นเจ้าของ และมีพ่อของกวินวัฒน์เป็นผู้อำนวยการอยู่

“นี่ไอ้ธันย์มันรับพาร์ตไทม์ทุกวันเลยรีเปลา”

“ก็ไม่นะ อาทิตย์นี่สักสองสามวันได้มั้ง”

เพราะกวินวัฒน์เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศหลังจากไปเรียนต่อเฉพาะทางถึงห้าปี เลยไม่ค่อยรู้ตารางเวลาของเพื่อนเท่าไร

“เลิกจากแพทย์ฟูลไทม์ที่โรงพยาบาลแล้วยังรับจ๊อบคลินิกเพิ่มอีก ขยันจังวะ”

“ก็แห้งละ ตามประสาคนโสดผู้มีเวลารว่างหลังงานฟูลไทม์” ปิติผายมือสองข้างออกประกอบการพูดไปด้วย ทำเอาคนฟังที่เดินออกมาจากห้องหนังสือมาทำเอว ขมวดคิ้วใส่

“แล้วมึงไม่โสดแล้วหรือไงหาเป้า”

“กูก็โสดเหมือนกัน แต่คนละอุดมการณ์”

“ยังไง”

“อ้าว ไอ้ธันย์มันเป็นพวกโสดขยัน ส่วนกูนั้นโสดขี้เกียจค้าบบ”

“เหอะ! ไม่มีใครจ้างมึงมากกว่ามั้ง”

“เฮ้ยๆ อย่าดูถูกหมอเป้านะครับ ผมนี่แพทย์จิตเวชเด็กอันดับหนึ่งของโรงพยาบาล เดินไปทางไหนพยาบาลเรียกอาจารย์ปิติๆ กันเกรียวกราว”

กวินวัฒน์เผลอเหลือบตาขึ้นมองเพดาน มีหมอคคนไหนในโรงพยาบาลที่พยาบาลไม่เรียกว่า ‘อาจารย์’ บ้างเล่า!

“หมोजิตเวชเด็กอันดับหนึ่ง?”

“ใช่”

“อันดับหนึ่งเรื่องสติไม่สมประกอบอะดิ”

“ใช่ที่ไหน อันดับหนึ่งเรื่องอายุน้อยที่สุดต่างหาก” พุดจบก็ซ้ำก้ากคนเดียวอย่างไม่ทุกขีร้อน

ปิติเป็นพวกบ้าๆ บอๆ แบบนี้ตั้งแต่กวีณวัฒน์จำความได้ เป็นเพื่อนสนิทคนแรกของเขา อันที่จริงเหตุผลหลักๆ ที่มาสนิทกันได้คือแม่ของทั้งคู่เป็นเพื่อนกันและพ่อก็เป็นหมอเหมือนกัน ทั้งสองเลยวิ่งเล่นในโรงพยาบาลด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก เรียนที่เดียวกันตั้งแต่อนุบาลจนจบแพทย์ เรียกได้ว่าเป็นเพื่อนซี้ที่แทบจะไม่มีอะไรเหมือนกันเลย แต่ก็ยังคบกันได้ตลอดรอดฝั่งมาจนถึงทุกวันนี้ นี่ขนาดเมื่อหลายปีก่อนเพื่อนของเขาโดนแม่จับเปลี่ยนชื่อจาก ‘ปรมัตถ์’ เป็น ‘ปิติ’ เพื่ออะไรอะไร จะดีขึ้น แต่ดูแล้วตอนนี้ก็เหมือนไม่ได้ช่วยเท่าไร

กวีณวัฒน์หมุนตัวกลับเข้าไปในห้องหนังสือแทนการต่อความเพื่อน ทว่าคนที่โซฟาก็เดินตามมา

“จะจัดหนังสือชั้นชั้นไซ้ไหม มา! กูช่วย”

เจ้าของห้องผลัดลังกระดาศไบหนึ่งไปให้ ก่อนจะชี้ไปที่ชั้นหนังสือบิลด์อินซึ่งอยู่ฝั่งที่ใกล้กับประตูห้องที่สุด เป็นเชิงบอกตำแหน่งจัดวางโดยไม่เอ่ยคำพูด แล้วเดินไปเปิดอีกกล่อง เริ่มหยิบหนังสือในนั้นชั้นชั้นบ้าง

“มึงนี่โหดนะกาย สองปีหลังมานี้มึงไม่กลับไทยเลยไม่พอ พอกลับมาได้ไม่ถึงอาทิตย์ ก็ย้ายจากบ้านมาอยู่คอนโดคนเดียว แม่มึงไม่ไวยแยะเหรอะวะ”

“ก็ไวย” กวีณวัฒน์ตอบสั้นๆ จดจ่ออยู่กับการแยกหนังสือตามชั้นมากกว่าฟังเสียงเพื่อน

“แล้วมึงทำไง”

“ก็ขนของออกมานี่ไง”

“ใจร้าย มึงนี่ชอบใจร้ายกับสุภาพสตรี” ปลายเสียงที่สะบัดราวกับว่าคนพูดเป็นสุภาพสตรีเสียเองนั่นทำเอาคนฟังหลุดขำครั้งหนึ่งอย่างไม่ตั้งใจ

“ช่วยไม่ได้วะ กูอยู่อเมริกาห้าปี ชินกับการอยู่คนเดียวไปแล้ว

พอลกลับบ้านเห็นคนเดินไปเดินมาเยอะๆ รู้สึกไม่ค่อยสวนตัวเท่าไร”

“เหมมม พุดเหมือนบ้านมึงแคบมากเนอะ อยู่กันเป็นยี่สิบสามสิบคนนี่?”

“มึงก็รู้แค่แม่กูคนเดียวก็ยิ่งกว่ามีสิบยี่สิบคนคอยจับตาตูดกูแล้ว”

“แม่เขาก็เป็นห่วงมึง” ปิติว่าในฐานะคนที่ใกล้ชิดจนเสมือนว่าเป็นลูกอีกคนของแม่กวินัดมน์ “เขาถามอะไรมึงก็บอกๆ เขาไปบ้างเหอะ เขาจะได้ไม่ต้องคอยสอดส่องเองไง”

ถ้าเป็นสมัยก่อนตอนที่ทั้งสองยังเรียนด้วยกัน ปิติจะเป็นคนคอยรายงานเรื่องต่างๆ ให้แม่ของกวินัดมน์ทราบแทนเจ้าตัวเสมอ จะมาห่างๆ ไปก็ตอนที่แยกกันเรียนต่อเฉพาะทางนี่แหละ

“มึงคิดว่าแม่กูเลิกสอดส่องได้เหอะ เขาทำแบบนั้นมาทั้งชีวิตแล้ว มึงเชื่อเถอะ ถึงจะย้ายมาอยู่คอนโด แต่เดี๋ยวแม่กูก็มาที่นี่”

“เออจริง” ปิติพยักหน้าเห็นด้วยแล้วยิ้มขำ “ว่าแต่มึงทันซื้อคอนโดนี้ตอนไหนวะ ที่มีบอกกว่าจะย้ายของเข้าคอนโด ตอนแรกกูก็นึกว่าเป็นคอนโดเก่าที่มึงอยู่ตอนเรียนซะอีก”

คำถามของเพื่อนทำให้กวินัดมน์ชะงักไปเล็กน้อย อันที่จริงเขาก็อยากกลับไปอยู่ในที่ที่คุ้นเคยนะ แต่คอนโดห้องนั้นมีความทรงจำหลายอย่างที่เขายังไม่พร้อมจะเผชิญหน้าตอนนี้

“เพิ่งซื้อเมื่อวาน”

“โอ้โฮ บิลเลียนแนร์แบบค็อกจริงๆ เพื่อนกู คอนโดหรูใจกลางกรุงเทพฯ ไม่รวยจริงซื้อไม่ได้นะเนี่ย”

“รวยเหี้ยอะไร กูทำงานใช้ทุนโรงพยาบาลพ่อมึงอยู่เหี้ย ซื้อเพราะใกล้ที่ทำงานหรอก”

“เฮ้อออ สมอมึงนี่คิดแต่เรื่องงานจริงๆ เลยนะ” ปิติว่าพลางวนนิ้วชี้ที่ข้างขมับตัวเอง “ผอนคล้ายบ้างเหอะเพื่อน โรง'บาลเรานะทำงานกันแบบพี่น้อง ซิลๆ” พุดจบก็หันไปลากอีกกล่องมาเปิด “เออ

นี่มึงเข้าโรง'บาลไปสองสามวันติดนี่มึงเริ่มงานแล้วหรอ”

คนถูกถามส่ายหน้า “ยังหรอก ยังมีหลายเรื่องต้องจัดการ แค
เข้าไปฟังวิชาการเฉยๆ เริ่มงานจริงๆ ก็วันมะรืน”

“ดีๆ พวกเราสามคนจะได้กลับมาอยู่ครบแก๊งกันสักที มึงว่า
งานนี้มันต้องฉลองหน่อยไหม” ปิติเอ่ยถามพร้อมกับหยิบหนังสือ
ปกแข็งเล่มหนึ่งขึ้นมา ตั้งใจจะวางไว้บนชั้นที่อยู่เหนือศีรษะ ทว่าใน
ขณะที่เขากำลังยกหนังสือขึ้นสุดแขนนั้น ก็มีอะไรบางอย่างร่วงกราว
ลงมาจากเจ้าตัวต้องหลับตาเพราะเกรงว่าของจะหล่นใส่หน้า

“เฮ้ยยย เดี่ยว อะไรวะเนี่ย!”

กวินวัฒน์หันไปมองตามเสียงวอย ก่อนจะต้องเบิกตากว้างด้วย
ความตกใจเมื่อเห็นหนังสือเล่มที่อยู่ในมืออีกฝ่าย ชายหนุ่มรีบพุ่งตัวไป
ช่วยหนังสือเล่มนั้นมาไว้ในมือ ก่อนจะกลืนจูดคนที่ยังไม่ทันตั้งตัว
ได้ให้ออกไปจากห้อง

“วันนี้กว่ามึงกลับไปก่อนดีกว่า ที่เหลือเดี๋ยวจัดการเอง” เขา
ว่าพร้อมกับปิดประตูห้องหนังสือตามหลัง

ปิติหันมองชายชาวด้วยอาการงไม่หาย “อะไรของมึงเนี่ย อยู่
ดีๆ ก็ไล่ถูกลับ ยังจัดหนังสือไม่เสร็จเลย”

“ดีแล้ว มึงกลับไปก่อน วันนี้ขอบใจมาก เรื่องฉลองเดี๋ยวค่อย
คุยตอนไฉ่ฉันท์อยู่ละกัน” กวินวัฒน์รีบสรุปทุกประเด็นที่คุยค้างไว้เสร็จ
สรรพ เดินนำไปหยิบกุญแจรถให้เพื่อนด้วย “ลิฟต์กดลงชั้นจีได้เลย
ไม่ต้องใช้การ์ด ไว้เจอกันที่โรง'บาล”

“อะไรของมึง เออๆ กลับก็ได้วะ” คนโดนไล่เกาทำยทอยอย่าง
งงๆ แต่ก็ยอมออกจากห้องมาแต่โดยดี

ประตูห้องปิดลงแล้ว แต่เจ้าของห้องยังคงยืนมองอยู่อย่างนั้น
ก่อนจะถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ “เกือบไปแล้ว...”

กวินวัฒน์เดินกลับมาที่ห้องหนังสือ ทว่าก็ชะงักในจังหวะที่กำลัง

จะเปิดประตูเข้าไปเมื่อเสี้ยวหนึ่งของความคิดร้องเตือนให้รู้ว่าเขากำลังจะเจอกับอะไร

ความทรงจำในวันเก่าที่ถูกเก็บให้พ้นสายตามาห้าปี

“เฮ้อออ ไอ้เป่าแม่ง...” คนตัวสูงเอ่ยอย่างหักใจ ก่อนจะผลักประตูเข้าไปในห้อง แล้วก็เป็นอย่างที่คิด ทั้งรูปถ่ายโพลารอยด์ กระดาษโพสต์-อิท หรือแม้แต่การ์ดเล็กๆ ที่เขาเคยสอดเก็บไว้ตามหน้าต่างๆ ในหนังสือเล่มนั้นร่วงกระจัดกระจายเต็มพื้นไปหมด

กวีนิพนธ์หนึ่งลงเก็บมันขึ้นมาอย่างลวกๆ พยายามไม่อ่านข้อความใดๆ ที่ใครบางคนเขียนไว้ ไม่อยากกวนตะกอนความทรงจำให้ลอยฟุ้งขึ้นมาอีก แต่ถึงอย่างนั้นรูปถ่ายโพลารอยด์ใบสุดท้ายที่เขาหยิบขึ้นมาจากพื้นก็ทำให้ความพยายามทั้งหมดไร้ความหมาย

ห้าปีที่ผ่านมาได้แล้วสินะที่ความสัมพันธ์ของชายหญิงในรูปนี้สิ้นสุดลง ถ้าจำไม่ผิด นี่เป็นรูปที่เขากับเพ็ญฟ้าถ่ายเล่นกันที่คอนโดของเขาสมัยที่ทั้งคู่ยังเรียนมหาวิทยาลัย ตอนนั้นเธอเพิ่งซื้อกล้องโพลารอยด์มาใหม่ เพื่อเสียจนถ่ายทุกอย่างที่ขวางหน้า จำได้ว่าถ่ายไปตั้งหลายใบกว่าจะได้รูปคู่ที่ทั้งสองอยู่ตรงกลางเฟรมพอดีแบบนี้ได้ รูปใบนี้เธอเคยติดเอาไว้บนตู้เย็นที่คอนโดเขา ก่อนที่ชายหนุ่มจะเอาจมันติดตัวไปด้วยตอนไปเรียนต่อต่างประเทศ เห็นทีไรก็นึกถึงความสุขความสดใสในครานั้น

แม้ว่าตอนนี้ทุกอย่างจะกลายเป็นเพียงอดีตที่ไม่อาจหวนกลับคืนมาได้อีกแล้ว แต่ถึงอย่างนั้น เขาก็ยังตัดใจทิ้งรูปใบนี้ไม่ลง...ก็เหมือนที่เขาไม่เคยลบเธอออกจากใจได้เลยแม้สักลมหายใจเดียว

รอยยิ้มของเธอในวันนั้นช่างสดใส เป็นความเปล่งประกายที่ทำให้เขาลืมความเหนื่อยล้าทุกอย่างไปหมดสิ้น เพ็ญฟ้าคือผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่มีความสุขที่ยิ่งใหญ่ของเขาเสมอ

สองปีแล้ว...ที่เพ็ญฟ้าแต่งงาน

แล้วก็ป็นสองปีที่กวันวัฒนไม่กลับมาเหยียบเมืองไทยอีกเลย
ไม่ยอมรับรู้ความเป็นไปใดๆ ของเธอทั้งสิ้น หวังเพียงแค่ว่าหญิงสาว
จะมีความสุขกับชีวิตที่เธอเลือก

แม้ชีวิตนั้น...จะไม่มีเขาก็ตาม

เกือบเจ็ดปีที่คบกัน ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่กวันวัฒนคิดว่าชีวิต
เขาจะไม่มีเพียงฟ้า เขาและเธอเข้ากันได้ดีมาก หญิงสาวเป็นโลกที่
สดใสของเขาเสมอ เป็นยายตัวแสบที่แสนน่ารัก เขาเคยคิดฝันเอาไว้
ถึงงานแต่งงานของเขา ฝันว่าจะสร้างครอบครัวไปด้วยกัน

แต่สุดท้าย...ทุกอย่างก็ไม่ได้เป็นไปอย่างที่คิด

ความฝัน...ยังคงเป็นแค่ความฝัน

วันนี้...เธอแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นไปแล้ว และก็กำลังมีความสุข
กับครอบครัวที่ร่วมกันสร้างขึ้นด้วยเช่นกัน

“ผั่งจะ ไฟชนผั่งขวายังไม่ต้องปิดนะ เดี่ยวพี่จัดการเอง”

“คะ พี่เฟย์”

เจ้าของร้านพยักหน้ารับ ก่อนจะยื่นหน้าผ่านช่องส่งอาหารเข้าไป
ในครัว เอยกับชายวัยสี่สิบต้นๆ ผู้รับตำแหน่งก๊วกครัวร้อนของร้าน
“พี่สมหมายคะ ขยะถุงเล็กยังไม่ต้องทิ้งนะคะ เอาออกไปแค่ถุงใหญ่
พอ เดี่ยวเฟย์มีทำครัวต่อคะ”

“ได้ครับเชฟ”

“วันนี้ขอบคุณนะคะ กลับบ้านได้เลยคะ”

“เจอกันพรุ่งนี้เช้านะครับเชฟเฟย์ เชฟแก้ว”

“ค่าา กลับบ้านดีๆ นะคะ” สองสาวประสานเสียงพร้อมกัน
ก่อนที่จะแก้วเจ้าจอมจะปลดชุดเชฟออกแล้วเดินออกจากครัวมาสมทบ
กับเพื่อนข้างนอก

“ไอ้เฟย์แกดูสิ เหมือนฝนจะตกเลย พวกเจ้เบิ้ลต้องมาสายแน่ๆ”

เพียงฟ้าโบกมือให้หนูนาที่ออกจากประตูหลังร้านไปเป็นคนสุดท้าย ก่อนหมุนตัวกลับมาหาเพื่อน “แต่ไอ้จิ้นมารถไฟฟ้าจะมาถึงก่อน เรากินข้าวกันสามคนก่อนก็ได้”

“อืม เอาจั๊นก็ดี” แก้วเจ้าจอมพยักหน้า เดินไปที่ตู้เย็นแล้วหยิบเครื่องดื่มแก้วหนึ่งออกมายื่นให้เพื่อน “เพย์ แกชิมดูซิว่าสัดส่วนได้รึยัง”

“น้ำกระเจียบมินต์เมล็ดเจียออร์แกนิกที่จะเริ่มขายวันคริสต์มาสนี้นะเธอ”

“อืม คราวที่แล้วฉันว่ามันเปรี้ยวไปนิดนะ แก้วนี่ลองปรับสัดส่วนใหม่ตามที่แกเสนอ”

เพียงฟ้าก้มลงดูดุน้ำสีแดงเข้มที่มีเมล็ดเจียเม็ดเล็กลอยอยู่กันแก้ว ก่อนจะพยักหน้าน้อยๆ “ฉันว่าโอแล้วนะ เปรี้ยวนิดๆ มีกลิ่นมินต์หน่อยๆ วางใบมินต์ที่ปากแก้วก็จะได้สีเขียวตัดสีแดงให้ฟิลคริสต์มาสแก้วาไง”

คนถูกถามยกนิ้วโป้งให้ “สัดส่วนที่แกประมาณไว้เยอะมาก เพื่อนฉันนี้ใช้ลิ้นเก่งไม่เปลี่ยนเลยจริงๆ”

“ไ้อ้บ้า!”

สองสาวหัวเราะร่วนไปพร้อมๆ กับผ่นด้านนอกที่เริ่มโปรยลงมา เวลาอยู่กันสองคนในวันฝนตกแบบนี้ เพียงฟ้ามักนึกถึงช่วงเวลาที่เขาไปเรียนทำอาหารบ่อยๆ หญิงสาวได้เจอกับแก้วเจ้าจอมที่นั่น เธอเป็นสาวไทยที่ไปเติบโตในอเมริกา ก่อนจะอยากหาประสบการณ์ด้วยการไปเรียนทำอาหารที่ประเทศอังกฤษ

ด้วยเพราะการเรียนที่ใช้เวลาเพียงสองปีแต่ต้องเรียนรู้หลายอย่าง จึงเป็นการเรียนที่ทรหดเอามากๆ และก็ด้วยเหตุนี้เลยทำให้ทั้งคู่กลายเป็นคู่ซี้ปักกันในเวลาไม่นาน

หลังจากเรียนจบและเข้าทำงานในครัวของโรงแรมแห่งหนึ่งอยู่

ครึ่งปีก็กลับมาเมืองไทย เพียงฟ้าได้หิ้วเพื่อนรักของเธอมาเที่ยวด้วย เป็นตอนนั้นเองที่ความสวยของสองสาวไปเตะตา ‘เจ้เปิ้ล’ เข้า จึง ทาบตามให้เข้าสู่วงการบันเทิง แต่เพียงฟ้าบอกว่าเธอเป็นตัวเองเกิน กว่าที่จะแสดงเป็นคนอื่นได้ ต่างกับแก้วเจ้าจอมที่อยากได้คอนเนกชัน ในสายงานนี้เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง จึงตกปากรับคำ เซ็นสัญญา เป็นนักแสดงในสังกัดของเจ้เปิ้ลตั้งแต่นั้นมา

ทว่าถึงอย่างนั้นสองสาวก็ยังไม่ละทิ้งความฝันที่อยากเป็นเซฟ หลังจากทีเพียงฟ้าแต่งงานกับชยุตเมื่อสองปีก่อน ทั้งคู่จึงตัดสินใจเปิด ร้านอาหารสำหรับสายสุขภาพที่มีชื่อว่า ‘Organic Kitchen’ เป็นร้าน เล็กๆ ซึ่งตั้งอยู่ที่ชั้น G ของตึก J.W. Tower เป็นอาคารสำนักงานให้ เข้าในย่านธุรกิจ อันเป็นกิจการในเครือของตระกูลจรรยาวัชรณ์ ตระกูล ของชยุต สามียของเพียงฟ้าเอง

“เออแก เจ้เปิ้ลบอกว่าเพิ่งรับละครให้ฉัน ถ้าเปิดกล้องแล้วฉัน อาจจะได้ไม่เข้าร้านทุกวัน แก่คุมครัวคนเดียวไหวไหม”

เพียงฟ้าหันไปทำตาวาวใส่คนพูด “หุ้ยยย นี่เพื่อนฉันจะดังแล้ว เหมอเนี่ย”

“ดั่งบ้าอะไร ก็แค่ตัวประกอบนะ เจ้เปิ้ลแค่เห็นว่าฉันรับงาน โฆษณามาเยอะแล้ว เลยให้ลองงานละครดูบ้าง”

“ตื่นเต้นปะ”

แก้วเจ้าจอมมอมยิ้ม “ก็ตื่นเต้น แต่ไม่เท่าแกตอนนี้อรอก”

“อ้าว เพื่อนฉันจะโดนขูดจากกันครัวไปเล่นละครทั้งที่ ไม่ตื่นเต้น ได้ไง” เพียงฟ้าว่าพลางกอดคอกราวกับอยากจะอวดอ้างสรรพคุณ “จะ บอกอะไรให้ละ สมัยเรียนเนี่ยฉันประกาศตลอดว่าฉันสวย แต่ฉัน ยอมให้แกคนหนึ่งก็ได้” กระแอมแล้วทำเสียงใหญ่ขึ้น “คุณแก้วเจ้าจอม คุณสวยเหมือนเจ้าหญิงเลยครับ” ว่าเสร็จก็หัวเราะก๊าก “ฉันยังจำตอน อิตาฝรั่งลูกครึ่งไทยนั้นมาพูดแบบนี้กับแกได้”

“แกก็รู้ว่าฉันไม่ใช่เจ้าหญิงที่ไหน”

คนพังยื่นมือไปเชยคางเพื่อนขึ้นเล็กน้อย “หน้าตาแกเป็นเจ้าหญิง
ได้นะ แต่เบอะบ๊ยะไปหน่อยแค่นั้น”

“พอเลย สรุปว่าแกไหวไหม ที่ถามค้างไว้นะ”

“โอ้ยยย สบายมาก เดียวนี้ทีมกู้ของเราก็คล่องขึ้นเยอะ ไม่
ต้องเป็นห่วงหรอก เชิญไปเป็นดาวโดดเด่นบนพากฟ้าอย่างสบายใจ
ได้เลยคะคุณเพื่อน”

“ไอ้เฟย์ แกก็รู้ว่าที่ฉันยอมเข้าวงการเพราะอะไร ยังไงความสุข
ของฉันก็คือการได้จับมีดอยู่ดี”

เพียงฟ้าหรีดา ถามเสียงกระซิบกระซาบ “จับมีดทำครัวหรือแทง
คน”

“แทงแกนี่แหละ กวนจริงๆ” ย่นจมูกใส่เพื่อนก่อนจะยื่นใบเสร็จ
ที่เพิ่งพิมพ์ออกจากเครื่องให้ “นี่! เอาไป เอรายการบัญชีของร้าน
วันนี้ไปดูเลย”

คนโดนว่ารับมา แต่ก็ยังยิ้มเล็กน้อยๆ ก่อนจะเดินไปนั่งที่โต๊ะ
ตัวหนึ่งของโซนที่ยังเปิดไฟทิ้งไว้ ไม่นานแก้วเจ้าจอมก็เดินตามมานั่ง
ลงฝั่งตรงข้ามพร้อมกับรายการอาหารที่สั่งผ่านแอปพลิเคชันเดลิเวอรี่

“สองสามวันมานี้มีคนสั่งสปาเกตตีโบโลเนสไปส่งที่โรงพยาบาล
ทุกวันเลย”

“ลูกค้าประจำเราไปแอดมิตที่นั่นรีเปล่า” คนกำลังจจดจ่ออยู่กับ
รายการบัญชีตอบโดยไม่เงยหน้ามองเพื่อน

“แต่เราไม่เคยมีลูกค้าประจำเดลิเวอรี่ที่สั่งโบโลเนสบ่อยๆ นะ”

“งั้นก็อาจจะเป็นลูกค้าใหม่ที่เพิ่งมาติดใจ”

“อืมมม คงงั้นมั้ง”

พอเห็นว่าเพื่อนเสียงแผ่วลง เพียงฟ้าเลยเงยหน้าขึ้นมอง ถาม
คนที่ยังทำหน้าขงนอยุ่ “แล้วแกติดใจอะไร จะให้พิเศษเขาเหรอก”

“เปล่า แคร์สิกว่าเปลบดี เหน่าจะชอบโบโลเนสสูตรของแก
มาก ๆ ถึงได้สั่งกินทุกวันไม่มีเบื่อขนาดนี้”

สปาเกตตีโบโลเนส หรือที่คนมักเรียกกันง่าย ๆ ว่าสปาเกตตีซอส
มะเขือเทศ แต่เดิมคนที่เคยสอนเธอทำให้หมูสับเป็นส่วนประกอบ แต่
เพราะที่ร้านเป็นอาหารสุขภาพ เพียงฟ้าจึงปรับจากหมูสับมาใช้ไก่สับ
แทน

หญิงสาวมองเพื่อนที่เล่าด้วยรอยยิ้ม ทว่ามันกลับทำให้เธอรู้สึก
วูบไหวงในอก ก่อนจะยิ้มกลับด้วยแววตาแสนเศร้า “ฉันดีใจนะที่มีคน
ชอบ...แต่มันไม่ใช่สูตรของฉันหรอก”

แก้วเจ้าจอมกำลังจะถามต่อ แต่แล้วเสียงผลักประตูหน้าร้านก็
ดึงความสนใจของสองสาวไป

“มาแล้วค่าา คนสวยเสด็จจจ” เจ้าของเสียงว่าพร้อมกับปรีมา
ที่โต๊ะ ก่อนจะเอากันเบียดให้เพียงฟ้าขยับเข้าไปด้านใน “ไม่สวยซิดใน
คะ องค์หญิงจะนั่ง”

คนที่มาถึงโต๊ะเป็นคนแรกคือแทมมี เพื่อนสนิทที่เรียนด้วยกัน
มาตั้งแต่มัธยมจนจบมหาวิทยาลัย เพื่อนสาวในร่างขายของเพียงฟ้า
ที่ล่าสุดเปลี่ยนชื่อจริงเป็น ‘ลลิตา’ ที่แปลว่า ‘หญิงงาม’ แต่พอผันตัว
จากวิศวกรบริษัทเอกชนมาเป็นพิธีกรงานอีเวนต์ได้สั่งกั๊ดของเจ้เปิ้ล
นางก็ใช้ชื่อในวงการว่า ‘แทมมี’ แต่ต่อให้จะเปลี่ยนไปอีกสักกี่ชื่อ
เพียงฟ้าก็ยังเรียกเพื่อนคนนี้ว่า ‘อ๊เจ้า’ เหมือนเดิมอยู่ดี

“เหมมมม วันนี้รับบทองค์หญิงเธอจ๊ะ”

แทมมีจื๋อปากพร้อมกับพยักหน้า “เพิ่งเสร็จจากงานอีเวนต์เปิด
ตัวซีรีส์จีนนะ อินเนอร์ยังไม่ถอด”

เพียงฟ้ากลอกตา “ดีนะ ไม่ใช่เปิดตัวหนังอินเดีย ไม่งั้นคงระบำ
หน้าท้องมาตั้งแต่ในรถ”

“เพย์ก็พุดไป” เจ้เปิ้ลที่ตามมาทีหลังว่าระคนซ้ำ “เจ้ก็สกรีนงาน

ให้นางอยู่”

“ดั่งสติมันบ้างนะเจ้เปิ้ล ยิ่งแกยิ่งเลอะเทอะ”

เจ้เปิ้ลเดินไปลากเก้าอี้กั้วตัวมานั่งตรงหัวโต๊ะ พอดีกับที่สมาชิกคนสุดท้ายมาถึง “โอ้ยยย กว่าจะถึง นี่กรุงเทพฯ เมืองบาดาลหรือไฉน ผนตกที่ไร่น้ำนองทุกที ถ้าจะเข้ามาาบฏไป จะมีผู้ชายที่ไหนมาช่วยกูไหมเนี่ย”

“ไอ้โห มาถึงกับบนชุดใหญ่เชียว แล้วไม่ต้องฝันว่าชายใดจะมาช่วยหรอกนะแม่ตะเภาทอง ถ้ามีงโดนงาบแถวนี้ ชาละวันลากมึงกลับถึงเมืองพิจิตรแล้ว ผู้ยังรอดติดอยู่แยกโกศก้าา”

“โอ้ย! ไม่บ่นได้ไงอ้อเจ้ มึงดูสภาพกูก่อน”

ทั้งโต๊ะส่ายหน้าให้สภาพกระเซอะกระเซิงของสาวคนพูดที่ดูแล้วน่าจะโดนละอองฝนมาไม่น้อย เพียงฟ้าทั้งขำทั้งสงสาร

“มาๆ มานั่งก่อน เดี่ยวหาอะไรให้กิน”

จินณาที่เพิ่งมาถึงตรงเข้าไปรวมกับกลุ่มเพื่อน ทว่าก็ชะงักทำในจังหวะที่เดินผ่านเคาน์เตอร์แคชเชียร์ “ไอ้โห ทำไมวันนี้มีดอกไม้ด้วย”

“ตั้งแต่เมื่อวานแล้วละจิ้น” แก้วเจ้าจอมตอบแทนเจ้าของดอกไม้ ก่อนจะเลื่อนสายตาไปมองเพียงฟ้า พออีกฝ่ายไม่ว่าอะไรเลยขยายความต่อ “ของพี่ตุตส่งมาให้เฟย์...ครบรอบวันแต่งงาน”

“โห พี่ตุตนี่เขา...” จินณายักไหล่ “เกินความคาดหมายกูจริงๆ”

จินณาก็คือเพื่อนสนิทอีกคนที่เรียนมาพร้อมกับเพียงฟ้าและแถมมี ซึ่งตอนนี้เป็นวิศวกรสิ่งแวดล้อมในบริษัทรับกำจัดน้ำเสียให้โรงงาน แม้ว่าจะไม่ได้ทำงานอิสระเหมือนเพื่อนอีกสองคน แต่หญิงสาวก็ยังติดต่อและหาเวลานัดเจอเพื่อนอยู่บ่อยๆ จึงนับเป็นอีกคนที่อยู่ในทุกเหตุการณ์ของเพียงฟ้าตั้งแต่สมัยเรียนมาจนถึงทุกวันนี้

“ครบองค์แล้ว เดี่ยวไปยกอาหารที่ทำไว้มาให้ดีกว่า” เพียงฟ้า

ตัดบทพร้อมกับผุดลุกขึ้น ก่อนจะส่งสัญญาณให้แถมมีถอยตัวออกจากเก้าอี้ตัวยาวที่นั่งอยู่ด้วยกัน แล้วรีบชิงหนีออกจากวงสนทนาหมายจะให้เรื่องของเธอที่ถูกพูดถึงจบลง

ทว่าก็เหมือนไม่ได้เป็นอย่างที่หญิงสาวคิด เพราะทันทีที่เพียงฟ้าเดินพ้นระยะออกไป จินณาก็ยื่นหน้ามาพูดกลางวง

“เอาจริงๆ ถ้าเทียบยากับพี่ตุต หนูชอบกายมากกว่า”

แถมมีทำหน้าหงอยแล้วพยักหน้า “จริง เมื่อก่อนตอนอีเฟย์อยู่กับหมอกาย มันดี๊ดีากว่าตอนนี่เยอะ”

แก้วเจ้าจอมที่เพิ่งได้ยินชื่อนี้เป็นครั้งแรกผูกคิ้ว “กายคือใครหรอ”

“ผัวเก่าอีเฟย์ สมัยเรียนมหา’ลัย”

เพียงฟ้าเดินกลับมาถึงโต๊ะทันได้ยินตอนแถมมีพูดประโยคนั้นพอดี แก้วเจ้าจอมเลยหันไปถามกับเจ้าตัว “จริงหรอเฟย์ ไม่เห็นแกเคยพูดถึงเลย”

คนถูกถามยิ้มมูมปาก แล้วส่ายหน้าหน่อยๆ คล้ายจะบอกว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร “ก็เลิกกันแล้ว จะมีเรื่องอะไรให้พูดถึงละ เลิกกันก่อนไปเรียนที่อังกฤษไป แกเลยไม่เคยได้ยินชื่อนี้”

“ไม่ได้ติดต่อกันแล้วหรอ”

“จะติดต่อกันทำไมละ อีกอย่าง เขาเป็นหมอนะ ค่อนข้างยุ่ง” คนพูดรู้แกใจดีว่าประโยคสุดท้ายนั้นก็ประชดเย้ยหยันตัวเองอยู่ลึกๆ “พอเขาไปเรียนต่อเฉพาะทางที่อเมริกา เราก็เลิกกัน หลังจากนั้นก็ไม่ติดต่อกันอีกเลย สี่ห้าปีได้แล้วมั้ง นี่ถ้าพวกนี้ไม่พูดขึ้นมา ฉันก็ลืมไปแล้วนะเนี่ย” หญิงสาวว่าเสียงระรืน ก่อนจะผลักจานใกล้มือไปให้คนหัวโต๊ะ “ยำส้มโอย่างเกลือสี่ชมพูที่เจ้เปิ้ลชอบคะ ส้มโอรอบนี้เปรี้ยวไปนิด แต่เฟย์เพิ่มเกลือไปตัดให้แล้วคะ เจ้เปิ้ลลองชิมดู”

“ขอบใจจ้ะ เซฟเฟย์นี่รู้ใจเจ็ดลวด บอกให้มาเป็นลูกรักเจ๊อีกคน

ก็ไม่ยอมใจอ่อนสักที”

“ให้เฟย์หัวหมุนในร้านนี้เถอะเจ้เปิ้ล ไปออกที่วัดคงไม่รอด”

แทมมีเลื่อนสายตาไปสานสนทนากับจินดาอย่างรู้กันว่าแม่เพื่อนสาวคนสนิทของทั้งคู่จะพูดเหมือนไม่ได้รู้สึกอะไร แต่การพยายามจะเปลี่ยนเรื่องอยู่เรื่อยๆ นั้นก็สื่อพิรุณอยู่ไม่น้อย แทมมีเลยว้าขึ้น

“ล่าสุดที่ได้ยินมา หมอธันย์บอกว่าพอเรียนจบเฉพาะทาง หมอกายก็เรียนแยกย่อยต่อไปอีก ยื้อเวลาไม่ยอมกลับไทยซะที”

เพียงฟ้าสะบัดสายตาไปหาคนพูดราวกับไม่อยากจะเชื่อเท่าไร “มึงไปสนิทกับหมอธันย์ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ก็ตั้งแต่ที่เขามาเป็นหมอที่คลินิกหน้าหน้าประจำของกูไง เป็นปีๆ แล้วยะ เนี่ย เราก็เลยได้คุยกันเรื่องเก่าๆ บ้าง อารมณ์แบบว่า ดิฉัน หมอธันย์และความสัมพันธ์กตสิว อะไรแบบนี้ หมอธันย์ยังพูดเลยว่า ‘ไม่รู้หมอกายจะหาเรื่องอยู่ต่อไปทำไม’”

“เขาอาจจะได้เมียใหม่เป็นฝรั่งหน้าสวยไปแล้วก็ได้” เพียงฟ้าสวนกลับทันควันอย่างไม่ตั้งใจ ก่อนจะได้สติว่าพูดอะไรออกไปก็ตอนที่แทมมีส่ายหน้าแล้วตอบกลับมาว่า

“แรงมาก อินเนอร์พลังประชดประชันหึงหวงอดีตผัวของมึงแรงมาก”

“ไม่ได้หึง” น้ำเสียงแผ่วลงอย่างพยายามจะลดความจริงจังของการสนทนา ก่อนจะให้เหตุผลว่า “ก็ขนาดกูยังแต่งงานกับคนใหม่ เลยคิดว่าเขาอาจจะมีแฟนใหม่บ้างก็เท่านั้นเอง”

2

เรื่องตลก

“บวมขึ้นกว่าเดิมอีกหรอเนี่ย” เพียงฟ้าส่ายหน้าให้เงาสะท้อนของตัวเองบนกระจกห้องน้ำ

เช้านี้เธอตื่นมาพร้อมกับตาข้างขวาที่บวมตุ่ยขึ้นมาอย่างไม่มีสาเหตุ แถมยังทั้งแดงทั้งคันอีกต่างหาก แต่ถึงอย่างนั้นเพียงฟ้าก็ไม่อาจมาพบแพทย์ได้ในทันที เพราะช่วงเช้าเป็นเวลาที่ร้านของเธอค่อนข้างยุ่ง ร้านจะเปิดตั้งแต่เจ็ดโมงเช้าเพื่อให้ลูกค้าสามารถมาซื้ออาหารสำหรับนำไปกินเป็นมื้อเช้าหรือกลางวันที่ออฟฟิศ กว่าจะหาเวลาปลีกตัวออกมาได้ก็ปาไปเกือบเก้าโมงแล้ว

“ดีนะที่โรงพยาบาลอยู่ไม่ไกล แวะไปแวบมาได้” หญิงสาวล้างมือเป็นอันดับสุดท้าย ก่อนจะเดินออกมาจากห้องน้ำ

ขั้นตอนของการตรวจพื้นฐานทั้งตรวจไข้ วัดความดันโลหิต ชั่งน้ำหนัก วัดส่วนสูง รวมถึงความดันลูกตาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานหญิงสาวก็มานั่งรออยู่บริเวณหน้าห้องตรวจ ตรงนี้มีเก้าอี้จัดวางอยู่เป็นแถวๆ ด้านหน้าและด้านข้างก็มีห้องตรวจเรียงรายอยู่

ถึงโรงบาลยัง?

ข้อความจากแก้วเจ้าจอมปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์ เซฟมีเวลามาจับมือถือได้แบบนี้ แสดงว่าออร์เดอร์ที่ร้านคงเริ่มซาแล้วสินะ

กำลังรอตรวจอยู่

พิมพ์ข้อความกลับไปได้แค่นั้น เสียงพยาบาลก็ดังขึ้น “คุณ
เพียงฟ้า เชิญที่ห้องตรวจเบอร์สองค่ะ”

เจ้าของชื่อผุดลุกขึ้นแล้วเดินตรงไปยังห้องตรวจที่อยู่เยื้องกับตรง
ที่เธอนั่งไปเล็กน้อย เกือบโทรศัพท์มือถือหย่อนลงในกระเป๋า และใน
จังหวะที่เธอเงยหน้าขึ้นมาเพื่อเลื่อนเปิดประตู สายตาของหญิงสาวก็
ไปหยุดอยู่ที่ป้ายชื่อที่ติดเอาไว้หน้าห้องตรวจพอดี

นพ.กวินวัฒน์ นีระนพคุณ

ดวงตาของเพียงฟ้าเบิกกว้างด้วยความตกใจอย่างที่สุด ทว่า
ไม่ทันแล้ว ประตูบานนั้นถูกเลื่อนเปิดออกด้วยแรงของเธอนานาที่
เดียวกัน หัวใจของหญิงสาวร่วงลงกระแทกพื้นเมื่อเห็นแพทย์หนุ่มผู้
สวมเสื้อกาวน์ซึ่งนั่งอยู่ตรงหน้า การเคลื่อนไหวของเธอสั่นหยุดชะงัก
แม้เพียงฟ้าจะเห็นเพียงใบหน้าด้านข้างของเขา เพราะอีกฝ่ายกำลัง
หันมองหน้าจอคอมฯ อยู่ ทว่าหญิงสาวก็จำเขาได้แม่น

ผู้ชายที่เธอไม่อยากเจอหน้าที่สุด...

ตอนนี้...เขาอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว

คนหัวใจแหว่งถ่วงเวลาดังสติด้วยการหันไปดิ่งประตูให้เลื่อนปิด
ก่อนจะผ่อนลมหายใจเข้าออกสองสามครั้ง แล้วหันกลับไปเผชิญหน้า
เขา และครั้งนี้ก็เป็นการหันกลับมาที่สายตาของเธอประสานเข้ากับเขา
พอดี

ดวงตาของกวินวัฒน์เบิกขึ้นวูบหนึ่งด้วยความตกใจไม่ต่างจาก
เธอเมื่อนาทีก่อนหน้านี้ ก่อนที่เขาจะปรับสีหน้าเป็นเรียบเฉยได้ในวินาที
ต่อมา เย้ยกับเธอราวกับเป็นคนใช้ทั่วไป

“เชิญนั่งครับ”

หญิงสาวพยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุด บอกตัวเองในใจซ้ำๆ
ว่าเธอแค่มาพบหมอ และคนตรงหน้าก็เป็นแค่หมอคนหนึ่งเท่านั้น เขา

ไม่ใช่ผู้ชายที่เคยมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งอะไรกับเธอ

กวิณวัฒน์ก็มั่งอ่านข้อมูลคนไข้ของเขาบนเว็บไซต์การรักษาผู้ป่วยนอกที่พยาบาลนำมาวางให้ พิมพ์ออกมาเบาๆ

“ตาข้างขวามีอาการบวมแดง” แพทย์หนุ่มเงยหน้าขึ้นมองคนไข้ “เป็นมากี่วันแล้วครับ”

“เพิ่งเป็นเช้าวันนี้ค่ะ”

“อืมมม” เขาพยักหน้าน้อยๆ ก่อนจะเลื่อนเก้าอี้มาด้านข้างของโต๊ะเพื่อเข้าไปใกล้คนป่วยมากขึ้น “ขอหมอดูนิดนึงนะคะ”

เพียงฟ้าไม่เอ่ยตอบ เพราะตอนนี้หัวใจของเธอเต้นรัวไปหมด โชคดีแค่ไหนแล้วที่การตรวจตาไม่ต้องให้หมอฟังเสียงหัวใจ ไม่อย่างนั้นต่อให้เธอเก็บอาการต่อหน้าเขามากแค่ไหน อีกฝ่ายต้องรู้หมดแน่ ว่าใจเธอเต้นไม่เป็นปกติเอาเสียเลย หญิงสาวรีบเบนสายตาค้นหาสิ่งที่เขายื่นมือมาใกล้ใบหน้า

กวิณวัฒน์กดนิ้วโป้งลงเบาๆ ที่ได้ดวงตาข้างขวาของคนไข้ “เจ็บไหม”

“นิดหน่อยค่ะ” สายตาที่เบนหนีเลื่อนกลับมามองตาเขา มองลึกลงไปอย่างสื่อความหมายโดยนัย “...ทนได้”

แพทย์หนุ่มผละมือออกแทบจะทันทีแล้วถอยเก้าอี้กลับไปตำแหน่งเดิม พูดยกับคนไข้ในขณะที่ก้มหน้าเขียนบันทึกการรักษาไปด้วย “ตาก็ยังนะคะครับ แต่ยังคงเริ่มๆ ไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง ยังไม่ถึงขั้นอักเสบจนเป็นหนอง เดี่ยวหมอจะจัดยาให้ไปทานสักห้าวันแล้วนัดมาดูอีกที ถ้าเป็นไปได้ก็ประคบน้ำอุ่นด้วยก็จะช่วยได้มาก แต่ถ้าในระหว่างนี้มันเกิดบวมขึ้นมามากจะต้องเจาะออก ให้มาก่อนได้นะครับ...” เขาเงยหน้าขึ้นสบตาคนป่วย “ผมเข้าทุกวัน”

“ค่ะ” รับคำสั่งๆ แค่นั้น ทว่าสองมือที่จับกันอยู่ที่หน้าขา กลับบีบกันแน่น

คนตรงหน้ายังทำหน้าที่เหมือนได้อย่างไม่ขาดตกกรวกับการพบกันครั้งแรกในรอบห้าปีของเธอและเขาไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอะไรเลยแม้แต่น้อย กวินวัฒน์ยังคงแน่วแน่มั่นคงในสิ่งที่เขาดังใจทำเหมือนอย่างเคย คงมีแค่เธอเท่านั้นที่แค่ได้ยินเสียงเขา ก่อนความรู้สึกบางอย่างก็แล่นมาจุกที่อก หัวใจไม่อาจเต้นได้ถูกจังหวะแม้สักนาทีเดียว

เพียงฟ้าเสียงการสลายตาไปกับเขาด้วยการมองไปรอบๆ ห้องตรวจ ก่อนจะไปหยุดลงที่แก้วพลาสติกซึ่งวางอยู่ใกล้มือหมอ แก้วน้ำธรรมดาที่มันคงไม่สะดุดตาเธอหากไม่ใช่เพราะกระดาดครอบแก้วนั้นเป็นชื่อร้านของหญิงสาวเอง

ความคิดเรื่องสปาเก็ตตี้โบโลเนสที่แก้วเจ้าจอมพุดถึงเมื่อวานนี้ แวบเข้ามาในหัวของเพียงฟ้า ทว่ายังไม่ทันที่เธอจะได้พุดอะไร เสียงแพทย์หนุ่มก็ดังขึ้นก่อน

“โบราณเขาว่า เป็นตากุ้งยิงแสดงว่าแอบดูผู้ชายแอบน้ำมา”

คิวเรียวยาวของหญิงสาวกระตักครั้งหนึ่ง นอกจากเขาจะไม่รู้สึกอะไรกับการเจอกันของเราแล้ว ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะซิดเสียจนสามารถพุดหยอกล้อกับเธอได้อย่างสบายๆ เสียด้วยสินะ

เพียงฟ้ายกมูมปากข้างหนึ่งให้คนที่มองมา มองเขากลับด้วยสายตาติดจะเยื่อหยิ่งหน่อยๆ ก่อนจะส่ายหน้า “ไม่เห็นต้องแอบ”

“อ้อ...ลืมไป” เขาว่าแล้วยิ้มไร้ความรู้สึกให้ “สถานภาพสมรส”

เขารู้...

ไม่ว่าจะรู้ด้วยประวัติของเธอตรงหน้า หรือรู้มาจากที่ไหน แต่เขาก็รู้แล้ว...

เพียงฟ้าไม่ต่อความเขา ปล่อยให้การสนทนານี้อจบลงอย่างเงิบๆ ไม่นานคนที่หันไปพิมพ์บางอย่างลงในคอมพิวเตอร์ก็พุดขึ้นอีก

“หมอจะจัดยาให้สองตัวนะครับ เป็นยากินตัวนี้ ยาหยอดตัวนี้ ยาหยอดนี้ต้องแช่เย็นนะ ถ้าหายแล้วก็ทิ้งเลย ห้ามเก็บไว้ใช้ต่อ

ส่วนยากิน...ตัวนี้” เขาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะยื่นมือไปกดรั้วๆ บน
แป้นพิมพ์ “ไม่เอาดีกว่า กลัวมันระคายเคืองกระเพาะ นิดหน่อยก็
ไม่ควรเสี่ยง เดี่ยวเปลี่ยนตัวใหม่ให้”

เพียงพามองคนที่จดจ่ออยู่กับการพิมพ์ชื่อยา เขายังจำได้หรือ
เขายังจำได้ใช่ไหมว่าเมื่อก่อนเธอป่วยด้วยโรคกระเพาะบ่อยๆ ไม่อยาก
จะคาดหวังว่าเขาจะจำอะไรได้อีกบ้างในความสัมพันธ์ของเรา

“ยากิน กินต่อเนื่องจนหมด ถึงหายแล้วก็ต้องกินให้หมดนะครับ
อ้อ แล้วก็ห้ามขี้ตาเด็ดขาด” กวินวัฒน์หันไปจ้องลึกในดวงตาเธอ
ราวกับจะย้ำ “เด็ดขาดคือเด็ดขาดนะครับ ห้ามคือ”

คนไข้คนแรก คือฉิบหาย

ข้อความในวันเก่าที่คนพูดเคยพิมพ์เอาไว้ได้รูปเธอในอินสตา-
แกรมของเขาฉายวาบขึ้นมาในหัวของเพียงฟ้า ผู้ชายตรงหน้าเธอเหมือน
ไม่เคยเปลี่ยน

แต่ไม่หรือ...คงเป็นตัวตนหรือนิสัยเล็กๆ ของเขาเท่านั้นที่ไม่เปลี่ยน
แต่อย่างอื่น...ได้เปลี่ยนไปหมดแล้ว

เขาสวมบทบาทเป็นหมอที่รักษาเธอได้อย่างไม่มีที่ติ สร้างระยะ
ห่าง เปลี่ยนสรรพนาม แม้แต่แวตาก็เรียบเฉย อาจเพราะตอนนี้เรา
ต่างโตขึ้นจากวันเก่าแล้ว หรืออาจเป็นเพราะสำหรับเขา...

ระหว่างเราสองคน...ไม่มีอะไรเหมือนเดิมอีกแล้ว

“มีคำถามอะไรเพิ่มไหมครับ”

สบายดีไหม

ชีวิตที่ผ่านมาเป็นอย่างไร

คิดถึงกันบ้างไหม...สักเลี้ยววินาทีหนึ่งมีบ้างหรือเปล่า

คำถามมากมายพรั่งพรูออกมาจนไม่รู้ว่าควรจะเอ่ยคำถามไหน
ออกไปก่อน ทว่าสิ่งที่ตอบกลับไปได้จริงๆ มีเพียงการส่ายหน้าด้วย
รอยยิ้มจืดจาง

“ไม่มีค่ะ”

สิ้นคำนั้น คนตรงหน้าก็ยืนเฝ้าบันทึการตรวจของเพ็ญฟ้าให้พยาบาลที่ยืนเฝ้าอยู่ข้างหลังเขาไปรับหน้าที่ต่อ

“วันนี้เรียบร้อยค่ะ เดี่ยวเชิญรอรับใบนัดที่หน้าเคาน์เตอร์นะคะ”
เพ็ญฟ้ายิ้มรับให้พยาบาล แล้วเอ่ยคำสุดท้ายกับนายแพทย์ของเธอ “ขอบคุณค่ะ”

กวิณวัฒน์มองคนตัวเล็กที่ก้าวพ้นประตูห้องตรวจออกไปแล้ว ให้ความรู้สึกที่เธอทิ้งไว้ยังคงอัดแน่นอยู่ในอกเขา สายตาของแพทย์หนุ่มยังคงจับอยู่ที่บานประตู ได้ยินเสียงพยาบาลข้างกายว่าขึ้น

“คนไข้คนแรกของการเริ่มงานใหม่ ก็ประเดิมด้วยสาวสวยเลยนะคะอาจารย์”

ชายหนุ่มยิ้มเศร้าให้เรื่องในวันวาน “เธอเป็นคนไข้คนแรกของผมเสมอครับ”

“อยากดื่มอะไรอุ่นๆ หน่อยไหม”

เสียงนั้นดังให้คนที่นั่งอยู่บนโซฟาเงยหน้ามอง ก่อนจะส่ายหน้าตอบเจ้าของห้องที่ตอนนี้สวมชุดนอนเรียบร้อยแล้ว “อาบเสร็จแล้วเหรอ ไวจ้ง”

“ไวดร何在 อาบน้ำสระผมจะเป็นชั่วโมง แก่ใจลอยเองมากกว่ามั้งเลยไม่รู้เวลา”

“จ้งเหรอ” ตอบกระคนฆ่าแล้วแสร้งยิ้ม ทว่ารอยยิ้มนั้นกลับไม่อาจซ่อนความรู้สึกแท้จริงจากสายตาของเพื่อนสนิทได้เลย

แก้วเจ้าจอมหย่อนตัวนั่งลงข้างๆ วันนี้หลังจากปิดร้านแล้วเธอก็ชวนให้เพ็ญฟ้าออกมาทำธุระเป็นเพื่อน ก่อนจะบเร้าให้นอนค้างที่คอนโดด้วยกัน ด้วยเหตุผลว่าดีมากมายแล้ว

อันที่จริงเซนส์บางอย่างบอกเธออยู่ลึกๆ ว่าต้องมีอะไรแปลกๆ

เกิดขึ้นกับเพียงฟ้าแน่ๆ

“นั่งคิดอะไรอยู่ หืม?”

“ก็เรื่อยเปื่อย”

คนฟังแบ่ปากให้นิดๆ เป็นเชิงว่าไม่เชื่อ “เรื่องเรื่อยเปื่อยแบบไหนที่ทำให้แกสติหลุดได้ทั้งวันล่ะหา? คีบแถมอนหล่นตอนจัดจานนี่ เกือบลืมหูในเตาอบนี่ แกลืมนไปแล้วหรอ ทำครัวต้องมีสติเว้ย”

“ขอโทษ ก็วันนี้งานมันยุ่ง เลยทำผิดพลาดบ้าง เบลอบ้าง ก็ว่ากันไป วันนี้ฉันกินยาด้วยนะ” เพียงฟ้าอ้า งี้ดวงตาข้างขวาที่ยังบวมแดงไม่หาย

“ยาอะไรที่มันทำให้แกเบลอขนาดนั้น อยากไปดูหน้าหมอที่จ่ายยาให้จริง?”

คนกินยาถึงกับทำหน้าไม่ถูกที่อยู่ดีๆ บทสนทนาก็มุ่งตรงไปหาคนที่อยู่ในความคิด ทั้งที่พยายามจะเลี่ยงแท้ๆ หญิงสาวเลยปิดๆ มือในอากาศคล้ายจะบอกว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญอะไร

พอเห็นว่าเพียงฟ้าเงียบ แก้วเจ้าจอมเลยใช้ศอกสะกิดคนข้างตัว “นี่ไอ้เพี้ย ฉันทำครัวกับแกมาตั้งแต่เรายังเลือกหม้อเลือกชามกันไม่ถูก ฉันรู้ว่าถ้าแกจะทำอะไรผิดเพราะแกยุ่ง มันไม่ใช่อาการแบบนี้” ว่าจบก็หันตัวไปหา ก่อนจะยื่นมือไปจับไหล่สองข้างของเพื่อนให้หันมาเผชิญหน้า “แกคิดเรื่องฟุ้งอยู่ใช่ไหม?”

श्यุตเป็นผู้ชายที่แก้วเจ้าจอมรู้จักเกือบจะพร้อมๆ กับที่รู้จักเพียงฟ้า เพราะตลอดเวลาที่ไปเรียนเซฟ श्यุตก็คอยดูแลเพียงฟ้าอยู่ตลอด ขนาดว่าตอนที่แก้วเจ้าจอมถามถึงเหตุผลที่เพื่อนเลือกไปเรียนทำอาหารที่อังกฤษ เพียงฟ้ายังตอบว่า

‘ก็ฟุ้งมาเรียนต่อโทที่นี่ พอฉันเลยให้มาเรียนที่นั่นแค่นั้น’

“เฮ้ะ! แต่ก็น่าจะไม่ใช่ เพราะถ้าเป็นเรื่องฟุ้ง แกไม่เคยลังเลที่จะบอกฉัน”

เพียงฟ้าฟังแล้วยิ้มให้ความจริงซื่อนั้น คงเพราะแก้วเจ้าจอมรู้จัก และคุ้นเคยกับชยุตเหมือนกันละมั้ง เธอจึงไม่ลังเลที่จะปรึกษาเพื่อน เรื่องเขา ทว่าครั้งนี้ไม่ใช่ ผู้ชายที่ทำให้จิตใจเธอไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไป ทั้งวันคนนั้น ไม่ใช่ผู้ชายที่แก้วเจ้าจอมรู้จักหรือเคยเจอเลยสักครั้ง

“แต่ถึงอย่างนั้น ฉันขอถามแกอย่างหนึ่งได้ไหมเพ้ย ค้างคาใจมา ตั้งแต่วันก่อนแล้ว”

“อืม อะไรเหอ”

“ฉันไม่เข้าใจ ว่าทำไมพี่ยุตถึงยังต้องส่งดอกไม้ครบรอบวัน แต่งงานให้แกอยู่ ทั้งที่ก็หย่ากันไปสองสามเดือนแล้ว”

คนถูกถามปล่อยสายตาล่องลอยไปตรงหน้าอย่างไร้จุดหมาย นึกถึงดอกไม้ในแจกันที่เริ่มโรยราเมื่อเข้าสู่วันที่สาม ก็ไม่ต่างอะไรกับ ชีวิตคู่ของเธอกับคนที่ซื้อดอกไม้มาให้ ไม่ว่าแรกเริ่มมันจะดูสวยงาม บานสะพรั่งในสายตาคนอื่นแค่ไหน สุดท้าย...เมื่อถึงเวลาที่โรยรา เธอ ก็ต้องโยนมันทิ้งอยู่ดี

“ร้านดอกไม้ร้านประจำของเขาคือร้านที่อยู่ใต้ออฟฟิศบริษัท พ่อฉัน และที่สำคัญ...น้องสาวเจ้าของร้านเป็นคนเขียนสื่อบันเทิงให้ เว็บไซต์ข่าวอยู่ แกพอจะเดาเหตุผลเขาออกไหมล่ะ”

แก้วเจ้าจอมถึงกับเผลอเผยปากเมื่อรู้ว่าที่ชยุตทำไปทั้งหมด ไม่ใช่เพราะยังรักเพียงฟ้าอย่างที่เขียนเอาไว้บนการ์ด แต่เขาแค่อยาก สร้างข่าวลือว่ายังรักกันหวานชื่นกับอดีตภรรยาต่างหาก ถ้าเรื่องนี้ ไม่เป็นที่พูดถึงในสังคม อย่างน้อยข่าวก็น่าจะเข้าหูคนในบริษัทหรือ ครอบครัวของเขาและเธอบ้าง

“มิน่าล่ะ จินถึงได้พูดแบบนี้”

“เมื่อก่อนนะ พี่ยุตเขาเป็นหนึ่งในหนุ่มโสดสุดฮอตที่ถูกจัดอันดับ โดยนิตยสารดังเลยนะ ก็อย่างที่แกรู้ นามสกุลจรรยาบรรณทำธุรกิจ หลายอย่าง ถึงแม้ว่าเขาจะไม่ได้ทำธุรกิจของที่บ้านเป็นหลัก แต่นั่น

เก้าอี้สำคัญในบริษัทพอฉัน ก็นับว่าเป็นคนหนึ่งที่สังคมจับตามองเหมือนกัน”

“รวมถึงสาว ๆ ด้วยใช่ไหม ตอนรู้จักกันแรก ๆ ฉันก็ว่าทำไมคนพอละ ไฉนพี่เขาเยอะขนาดนั้น แล้วนี่เขาจะทำแบบนี้กับแกไปถึงเมื่อไหร่ หย่ากันแล้วแต่ยังทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น มันไม่แฟร์กับแกละนะเว้ย”

มันเป็นข้อตกลงการเซ็นใบหย่าระหว่างพี่งากับชยุต

เขามอบอิสรภาพให้หญิงสาวต้องการ แต่มีข้อแม้ว่าคนอื่นจะต้องไม่รู้เรื่องนี้...

“ก็คง...จนกว่าเขาจะได้ในสิ่งที่เขาต้องการจนพอใจนั่นแหละ”

แก้วเจ้าจอมถอนหายใจอย่างรู้สึกหนักอกแทนเพื่อน ก่อนจะเอื้อมมือไปจับมือข้างหนึ่งของพี่งาไว้ “อดทนอีกนิดเดี๋ยวนะแก ถ้าร้านเราคล่องตัวมากกว่านี้เมื่อไหร่ เราย้ายร้านไปที่อื่นกัน”

“อย่าคิดมากเกินไป ถึงตอนนี้พี่งาจะทำแบบนี้ ฉันก็ไม่ได้ลำบากอะไร”

“แต่แบบนี้มันก็ตัดโอกาสแกละเว้ย ใคร ๆ ก็คิดว่าแกแต่งงานแล้ว ผู้ชายที่ไหนจะกล้ามาจีบแหวะ หรือต่อให้แกไปจีบเขาเอง ผู้ชายดีๆ ที่ไหนจะอยากเป็นมือที่สาม”

“แต่ตอนนี้ฉันก็ไม่ได้อยากมีแฟน ฉันอยากมุ่งมั่นกับร้านมากกว่า”

หุ้นส่วนอีกคนของร้านหรือตามองคล้ายจะบอกว่าไม่ไว้ใจ “แน่เรื่องขนาดตอนเรียนที่อังกฤษแกปฏิเสธทุกรอบที่ฉันถาม บอกว่าพี่งาไม่ใช้แฟนแก แต่กลับมาเมืองไทยไม่ถึงปี แกก็บอกจะแต่งงานกับพี่งาเฉยเลย”

“แล้วทำไมตอนนั้นแกเชื่อฉันล่ะ ทำไมตอนนั้นแกถึงเชื่อ ว่าฉันกับพี่งาไม่ได้คบกัน”

คนถูกถามหลบตาลงอย่างใช้ความคิด ทบทวนถึงเรื่องราวที่ผ่านมา “คงเพราะว่า...แววตาแกบอกฉันแบบนั้น” แก้วเจ้าจอมเลื่อนสายตาลับไปสานสนกับเพื่อนเหมือนเดิมราวกับจะเน้นย้ำ “แววตาแกเวลาที่พูดถึงพี่ยุต มันไม่เหมือนเวลาที่พ่อฉันพูดถึงแม่เลย แกจำได้ไหมเพี้ย ตอนที่แกบอกฉันว่าแกจะแต่งงานกับพี่ยุต ฉันถามแกตลอดว่าแกแน่ใจแล้วจริงๆ หรือ แม้กระทั่งตอนที่แกใส่ชุดเจ้าสาวแล้ว ฉันก็ยังถามแกอยู่”

เพียงฟ้าพยักหน้า จู่ๆ ก็น้ำตาเริ่มขึ้นมา เธอจึงก้มหน้าหนีสายตาเพื่อได้ยินเสียงเพื่อนย้ำความจริง

“เพราะว่าจนถึงวินาทีสุดท้าย...แววตาของแกก็ยังบอกฉันอยู่ตลอด...ว่าแกไม่ได้รักเขา”

“นี่ฉันอ่านง่ายขนาดนั้นเลยหรือ”

“แกไม่ได้อ่านง่ายหรอก แต่ที่ฉันอ่านได้หมดมันเป็นเพราะตรงนี้” นิ้วชี้ของคนพูดจิ้มลงที่อกข้างซ้ายของคนฟัง “หัวใจแกมันพยายามจะร้องบอกให้คนอื่นรู้ และถ้าให้ฉันเดา ก็เพราะ...ปากแกพูดมันออกมาไม่ได้ใช่ไหม”

คำถามเสียงแผ่วเบาในท้องกังวานในโสตประสาทของเพียงฟ้า ดึงเอาเหตุการณ์ที่เธออยากลืมให้หมุนวนกลับมาฉายอีก

...

‘พี่แจบบอกว่าพ่อรอเพี้ยอยู่ มีเรื่องอะไรรีบเล่าละ’ คนที่เพิ่งกลับมาถึงบ้านตรงเข้ามาในห้องนั่งเล่นแทนที่จะขึ้นชั้นสองไปยังห้องนอนของเธออย่างที่ตั้งใจแต่แรก ในห้องนี้ พ่อกับแม่นั่งรอลูกสาวอยู่ก่อนแล้ว

‘นั่งก่อนสิเพี้ย’ กนกนภาพักหน้าเชิงเรียก สัญญานนั้นทำให้หญิงสาวเริ่มรู้สึกว่ามีบางอย่างไม่ปกติ

เพียงฟ้าเดินไปนั่งลงที่โซฟาเดี่ยวที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับแม่ของเธอ

โดยมีพสุธรผู้เป็นพ่อนั่งอยู่ที่โซฟาตัวยาว ‘เรื่องจริงจังหรือคะ’

‘แกลกลับมาได้สามเดือนแล้วนี่ ไซ้ใหม่’

เมื่อได้ยินพ่อเปิดประเด็นมาแบบนี้ หญิงสาวเลยรีบชี้แจง ‘ถ้าเป็นเรื่องงาน ตอนนี้อยู่กำลังยื่นใบสมัครอยู่นะคะ พ่อไม่ต้องกังวลคะ เพียโตแล้วไม่ได้เหมือนเมื่อก่อน ไม่ได้คิดแต่จะเที่ยวเล่นไปวันๆ’

‘ถ้ารู้ตัวว่าโตแล้วก็ดี’ พสุธรว่าเสียงขรึม ก่อนจะเข้าเรื่องที่เตรียมเอาไว้ ‘วันนี้ชยุตเขามาทาบถามกับพ่อเรื่องแต่งงานกับเพีย เขาจะให้ผู้หญิงมาสู่ขอ’

เพียงฟ้าถึงกับอ้าปากค้าง ก่อนจะโพล่งออกไปในนาทีต่อมา ‘เพียไม่แต่งคะ!’

‘พ่อตอบตกลงเขาไปแล้ว’

หญิงสาวผุดลุกขึ้นด้วยความไม่พอใจ ‘นี่มันเรื่องแต่งงานนะพ่อ! ทำไมพ่อถึงไม่ถามเพียสักคำ’

‘อย่ามาขึ้นเสียงใส่พ่อนะเพีย’ พสุธรสั่งเสียงกร้าว ‘ชยุตเขาไม่ดีตรงไหน สองปีที่ผ่านมาอยู่กับเขาก็ดูแลเธออย่างดี แค่นี้ก็เห็นแล้วว่าเธอดูแลแก่ได้’

เพียงฟ้าขบฟันกลั่นความรู้สึกที่บีบรัดอยู่ในอกเอาไว้ เลื่อนสายตาไปมองผู้เป็นแม่อย่างวิงวอนขอความช่วยเหลือ ทว่าสิ่งที่แม่ตอบกลับมา...

‘ถ้าเป็นชยุต พ่อกับแม่ก็สบายใจ’

น้ำตาที่พยายามจะกลั่นเอาไว้ไหลลงมาในวินาทีนั้น ตั้งแต่จำความได้ เพียงฟ้าต้องเดินตามเส้นทางที่พ่อกับแม่ขีดไว้ให้ตลอด ต้องสอบเข้าเรียนคณะวิศวกรรมศาสตร์ให้ได้ เพื่อหวังให้พ่อภูมิใจในตัวเธอบ้าง เหมือนอย่างที่พ่อรักและชื่นชมพี่ชายของเธอ แม้จะรู้ว่าไม่น่าสายวิชาวชิพนี้ แต่ก็ถูกกรอกหูเสมอว่าต้องเรียนให้ได้เกรดดี ไมอย่างนั้นแม่ของเธอจะมีเรื่องอะไรไปสู้กับเพื่อนๆ ได้ หญิงสาวไม่เคยได้ทำ

ในสิ่งที่อยากทำ กระทั่งว่าตอนที่ขอพ่อไปเรียนทำอาหารที่ต่างประเทศ พ่อยังอนุญาตให้ไปได้แค่ประเทศอังกฤษ เพราะชยุดกำลังจะไปเรียนต่อที่นั่น

ถ้ามีชยุดคอยดูแล พ่อก็สบายใจที่จะให้เพย์ไป

ตอนนั้นพ่อของเธอพูดแบบนี้ และเพียงพ่อก็คิดมาตลอดว่าถ้าเธอเรียนทำอาหารจบและมีงานทำ ไม่ต้องพึ่งใบบุญพ่อกับแม่ได้เมื่อไร เธอคงได้มีชีวิตที่เป็นของตัวเองเสียที ทว่ายังไม่ทันที่วันนั้นจะมาถึง... เธอก็ต้องเผชิญกับเส้นทางชีวิตใหม่ที่ไม่มีโอกาสได้เลือกอีกครั้ง

สุดท้ายแล้ว...แม้แต่การแต่งงาน พ่อกับแม่ก็เลือกความสบายใจของตัวเองอยู่ดี

‘เพย์ไม่แต่งงานไม่ได้หรอกนะ พ่อคะ แม่คะ เห็นใจเพย์เถอะนะคะ เพย์ไม่ยอมแต่งงานกับพี่ชยุด’ เมื่อรู้ว่าได้เถียงไปถึงไร้ประโยชน์ หญิงสาวจึงเปลี่ยนมาขอร้อง วิงวอนด้วยเสียงสั่นเครือและน้ำตาที่ไหลอาบสองแก้ม

ทว่าน้ำตาเหล่านั้นไม่ได้ช่วยให้บุพการีใจอ่อน พสุธรลุกขึ้นยืนพร้อมกับกดสายตาตรงไปที่ลูกสาว เอ่ยด้วยน้ำเสียงที่แสดงความมีอำนาจเหนือคนฟัง ‘จะร้องให้ทำไม! พ่อให้แกแต่งงาน พ่อไม่ได้ให้แกไปตาย! ร้องห่มร้องไห้เสียอย่างกับว่าต้องแต่งงานกับใครหน้าไหนไม่รู้ อย่างนั้น ชยุดเขาไม่ดีตรงไหน’

เพียงพ่ายืนขึ้นมองคนที่ตัวสูงกว่า มีอำนาจมากกว่า ก่อนจะใช้หลังมือปาดน้ำตา แล้วกลั้นใจเอ่ยออกไป ‘พี่ชยุดเขาดีทุกอย่างค่ะ แต่เพย์แค่ไม่ได้รักเขาแบบนั้น’

‘แล้วแสร้งใคร หมอกายนะหรือ หึ! มันทิ้งแกไปตั้งกี่ปีแล้ว!’ ความจริงอีกข้อที่พ่อตอกกลับมาทำเอาน้ำตาของลูกสาวไหลทะลักอีกรอบ ‘แล้วไม่ใช่ชยุดหรือที่อยู่ข้างแกมาตลอด’

ใช่ หลังจากที่เลิกกับกวินวัฒน์ พ่อก็ปลอบใจเธอด้วยการยอม

ให้ไปเรียนทำอาหารที่ต่างประเทศอย่างที่เคยทำมาหลายครั้ง ที่นั่น... มีชยุตคอยช่วยเหลือดูแลตลอดก็จริง แต่สำหรับเพียงฟ้าแล้ว เขาก็ไม่ได้ต่างกับพิภพพัชร พี่ชายแท้ๆ ของเธอเลย อีกอย่างที่ชยุตมีโอกาสมทำแบบนั้นได้ ก็เพราะพ่อเปิดโอกาสให้เขาได้อยู่ใกล้เธอด้วยเหมือนกัน

‘อยากเรียนเซฟ พ่อก็ให้เรียนแล้ว ถึงเวลาที่แกต้องทำให้พ่อสบายใจบ้าง’

ดวงตาใสของเพียงฟ้าถูกกลบด้วยน้ำตา เมื่อก่อนพ่อไม่เคยเห็นด้วยกับเรื่องที่เธออยากเป็นเซฟ ไม่สนับสนุนให้เรียนทำอาหาร เพราะต้องการให้ทำงานตำแหน่งสำคัญในบริษัทเพื่อเซตหน้าชูตา งานในครัวก็เป็นแค่งานใช้แรงงานในสายตาพ่อ หรือแม้แต่แม่ของเธอเองก็ไม่เคยเข้าครัวเลยด้วยซ้ำ แม่บอกว่ามันทำให้มือกร้านและไม่ดีต่อผิวพรรณ มีเพียงกวินวัฒน์ที่สนับสนุนให้เธอเดินตามความฝัน

หญิงสาวเคยดูโรงเรียนสอนทำอาหารที่อเมริกาไว้ ตอนที่รู้ว่ากวินวัฒน์วางแผนจะไปเรียนต่อเฉพาะทางที่นั่น เธอวาดฝันไว้ว่าจะได้ใช้ชีวิตที่ต่างประเทศด้วยกัน แต่พ่อก็ไม่เคยเห็นดีเห็นงามเรื่องเรียนทำอาหารเลยสักครั้ง จนกระทั่งเธอเลิกกับเขา พ่อถึงปลอบใจเธอด้วยการให้เรียนที่อังกฤษกับชยุตแทน

แต่ใครจะรู้ว่าเรียนจบแล้ว พ่อจะเอาเรื่องนี้มาต่อรองกับเธอ เพียงฟ้าปล่อยให้ น้ำตาไหลปะปนไปกับเสียงสะอื้นไห้ ยังเหลือหนทางไหนให้เธอเลือกชีวิตของตัวเองได้อีก... ไม่มีเลย หญิงสาวรู้สึก أنهاไม่เหลือใครแล้ว พ่อกับแม่ก็เหมือนคนที่ยืนอยู่คนละฝั่ง แม้กระทั่งผู้ชายคนนั้น... คนที่เธอคิดว่ารักและจะไม่วันทิ้งเธอไปไหน

วันนี้... เขาก็ไม่อยู่เคียงข้างเธออีกแล้ว

‘หยุดร้อง แล้วมองความจริงได้แล้วเพ้ย เลิกคร่ำครวญ พ่อกับแม่เลือกสิ่งที่ดีที่สุดไว้ให้แกแล้ว’

...

เพียงพ่ายกยืมรากับจะสมน้ำหน้าตัวเองในอดีตอีกครั้ง “พ่อแม่ฉันบอกว่าการแต่งงานกับพี่ยุตเป็นสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับฉัน”

“แล้วแกก็เป็นอย่างนั้น?”

“ฉันมีสิทธิ์จะเชื่อหรือไม่เชื่อด้วยเธอ เพราะไม่ว่ายังไงมันก็จบลงที่การแต่งงานอยู่ดี”

แก้วเจ้าจอมพ่นลมหายใจเสียงดัง คนที่เกิดมาท่ามกลางเสรีภาพในชาติตะวันตกอย่างเธออยากจะเข้าใจเหตุผลซับซ้อนเหล่านี้ หญิงสาวยื่นมือไปโอบบ่าเพื่อนไว้

“แต่จะว่าไป ตอนอยู่อังกฤษพี่ยุตเขาก็ดีกับแกจริงๆ นะ ใจแกไม่หวั่นไหวให้เขาสักนิดเลยเธอ” ถ้ามองดวงตาก็ปล้นเบิกโตด้วยความคิดหนึ่งที่แวบเข้ามาในหัว “เพ้ย... แกรักคนอื่นซะใหม่ ที่แกไม่เคยรักพี่ยุต เพราะแกรักคนอื่นมาตลอดใช้รึเปล่า”

เพียงพ้าแม่ปากจนเป็นเส้นตรง ก่อนจะพยักหน้าพร้อมกับที่น้ำตาหยดหนึ่งร่วงลงมา “อืม”

“โอ้ มายก๊อดดด ฉันไม่เคยเข้าใจเรื่องนี้เลย” คนตกตะลึงยกมือขึ้นแนบสองแก้มตัวเอง “Who is he? Who is that guy?”

“แกไม่รู้จักเขาหรอก เขาเดินออกไปจากชีวิตฉันนานแล้ว” คนพูดยืมทั้งที่ดวงตายังวาวไปด้วยน้ำใสๆ “แต่ที่น่าตลกคืออะไรู้ไหม”

แก้วเจ้าจอมเลิกคิ้วแทนการเอ่ยถาม

“วันนี้ฉันได้เจอเขาด้วย”

3

สปาเกตตี

“เป็นไง ทำงานมาอาทิตย์นึงแล้ว” ธันวาคมขณะวางจานอาหารมื้อกลางวันลงบนโต๊ะ ก่อนจะนั่งลงที่เก้าอี้ตัวตรงข้ามกับกวินวัฒน์

“ก็เฉยๆ เรื่อยๆ ว่าแต่มีงะ ภูทำงานมาเป็นอาทิตย์แล้ว เพิ่งจะได้เห็นหน้า”

ธันวาคมยับแวนทรงกลมของเขาแล้วยิ้มกว้าง “ช่วยไม่ได้นะ คนมันยุ่ง หมอคิวทองนะ มีงต้องทำใจ”

คนฟังเพียงกระตุกมุมปาก “ไม่เจอกันไม่กี่ปี เดียวนี้มึงซื้อมดเหมือนไอ้เป่าแล้วหรอ”

“อ้าวๆ ผมมาช้าหน่อยนี่พวกคุณจับกลุ่มนินทาผมเลยหรอครับ” ปิติตึงเก้าอี้ตัวข้างๆ กวินวัฒน์ออก ยังไม่ทันได้นั่ง คนที่นั่งอยู่ก่อนก็เบรกไว้

“เดี๋ยว!” กวินวัฒน์ยกมือขึ้นห้าม กวาดตามองตั้งแต่ที่คาดผม หมวกก็เมาส์ ไส้ลงมาที่สร้อยลูกปัด ลามมาจนถึงกำไลสายรุ้งที่ข้อมือสองข้าง “แต่งตัวเหี้ยไรของมึงเนี่ย”

ธันวาที่เคยชินกับภาพนี้แล้วชำก้ากให้น้ำตาที่บอกว่าเห็นตัวประหลาดของกวินวัฒน์ ทว่าคนโดนมองว่าประหลาดกลับไม่ทุกข์ร้อน

“กูเพิ่งลงมาจากวอร์ด² เด็ก มึงมาใหม่ไม่รู้หรือว่าที่นั่นกูขอต
แค่นั้น ต่อให้หน้าหล่อๆ อย่างมึงก็สู้กูไม่ได้หรอกกาย”

กวินวัฒน์หัวเราะหึๆ ในลำคออย่างไม่สามารถหาคำมาพูดต่อ
ได้ “ดีละที่กูไม่อยากรอด”

“อ้าว แล้วไหนล่ะข้าวมึง” ธันวาเปลี่ยนไปถามคนมาใหม่เมื่อ
เห็นว่าปิตินั่งลงทั้งที่ไม่มีอาหารมาด้วย

“กูเบรกเมื่อกี้แล้ว นี่แะมาเฉยๆ เพราะไ้กายมันบอกกูว่า...”
เอนตัวมากอดคอคนข้างๆ “เราจะนัดฉลองกัน”

“หา? กูหรือ”

“อ้าว ก็มึงบอกตอนกูไปช่วยมึงจัดของที่ห้องไง มึงบอกว่ารออยู่
พร้อมกันสามคนแล้วค่อนัด”

“อ้อ เออๆ” กวินวัฒน์พยักหน้าเอออไปในสิ่งที่เขาเกือบลืมไป
แล้ว แถมตอนนี้ก็ยังมีเรื่องอื่นที่ติดอยู่ในหัวเขามากกว่า “กูได้ทุกวัน
แหละ ตอนเย็น”

“กูด้วยๆ เหลือแต่มึงแล้ว เอาไงธันย์”

“อืม งั้นอาทิตย์หน้าไหม อังคารไม่ก็พุธ แต่ขอไม่เอาร้านเหล้า
นะ กูต้องเข้าเช้าทุกวัน เดี่ยวหน้าโทรม”

“อะไรว้าา มึงอย่าหวังหล่อได้ปะ”

“เป้า คือกูไม่ได้หวังหล่อ แต่กูอยู่แผนกผิวหนังและความงาม
ครับ มึงจะให้กูหน้าเหี่ยมาเจอเคสไม่ได้”

“แต่นี่มันฉลองการกลับมาของเพื่อนกายเลยนะเว้ย”

“ไ้กายมันไม่เห็นเป็นเดือดเป็นร้อนเลย”

กวินวัฒน์ขำเบาๆ ให้การต่อปากต่อคำที่ไม่ได้เห็นมานาน พอได้
มาอยู่รวมกันแบบนี้ ความรู้สึกตอนสมัยเรียนคล้ายจะหวนกลับมา

² วอร์ด (Ward) คือ ตึกผู้ป่วยใน

อย่างไรไม่รู้

“เออๆ เรื่องร้านไว้ทีหลังละกัน ตกลงเอาวันอังคารนะ” คนถูกพาดพิงถึงช่วยตัดบทให้ ไม่อย่างนั้นเสียงของทั้งสองคนนี้อาจจะดังขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นว่ารู้กันทั้งโซนอาหารก็เป็นได้

พอทุกคนตกลงปลงใจเลือกวันได้แล้ว ปิตีก็หันไปท้วงคนข้างๆ เมื่อสังเกตบางอย่างได้ “อะไร เมื่อวานมึงก็กินสปาเกตตีไม่ใช่หรอ วันนี้กินอีกละ ลินยังไม่คุ้นชินอาหารไทยหรือไง”

กวินวัฒน์ขมวดคิ้ว นี่แหละคือเรื่องที่ติดอยู่ในหัวเขาไม่หายไหนๆ เพื่อนก็เปิดประเด็นมาแล้ว ลองถามความเห็นหน่อยละกัน

กล่องพลาสติกตรงหน้าถูกดันไปให้ปิตี “ไฉ่เป่า มึงชิมดี๊ มึงว่าสปาเกตตีร้านนี้รสชาติเหมือนของแม็กวรีเปล่า”

ปิตีหุบตามองสปาเกตตี ก่อนจะเหลือบไปมองธันวาเชิงปริศนา ทั้งสองรู้ดีว่านี่เป็นสปาเกตตีจากร้านของเพียงฟ้า เพราะเห็นถุงพลาสติกที่วางอยู่บนโต๊ะ ไหนจะสติ๊กเกอร์บนฝากล่องที่บอกชื่อร้านเอาไว้อย่างชัดเจน

แต่เพราะการจบความสัมพันธ์ด้วยเหตุผลที่คลุมเครือทำให้ปิตีและธันวาไม่แน่ใจว่าระหว่างกวินวัฒน์กับอดีตคนรัก เรียกว่า ‘จบกันด้วยดี’ ได้ไหม รู้แต่เพียงว่าเพื่อนของพวกเขาเคยออกปากเอาไว้ว่าไม่ให้พูดถึงฝ่ายหญิงอีก

“มึงคิดไปเองรีเปล่า” ธันวาช่วยแก้สถานการณ์ให้ “ร้านนี้กูก็เคยกิน ไม่เห็นจะเหมือน”

“เออจริง เนี่ย แค่นี้เส้นก็ไม่เหมือนแล้ว”

“เส้นนะไม่เหมือนหรอก แต่กว่ารสชาติ น้ำซอสคือใช่เลย”

“มั่วๆ” ปิตีส่ายหน้าตึกๆ “มั่วใหญ่แล้ว สปาเกตตีที่แม่มึงเคยทำให้เรากินบ่อยๆ มันเป็นหมูสับนะ ของร้านนี้กูจำได้ว่าเป็นไก่สับแค่นี้ก็ไม่เหมือนแล้ว”

“นั่นก็ใช่ ตอนแรกกุเลยคิดว่าอาจจะคิดไปเอง ก็เลยสั่งมากินทุกวันเลยเนี่ย ยิ่งกินกูก็กว่ยิ่งใช่ ถึงเนื้อจะไม่เหมือน เส้นจะไม่เหมือน แต่มันมีอะไรสักอย่างที่เหมือน มันเป็นฟีลแบบรสชาติคุ้นลิ้นนะมึงเข้าใจไหม”

ธันวาเฉลอปาดเหงื่อเล็กน้อย ทว่าก็ยังยืนยันเสียงแข็ง “มึงจะบอกว่าแม่มึงมาเปิดร้านอาหารนี้เหรออ”

“แม่กุเลี้ยงหมาอยู่บ้าน”

“ก็นั่นไง!!!” หมออีกสองคนประสานเสียงอย่างไร

“แต่นั่นยังทำให้กุสงสัยว่ วนอกจากแม่แล้ว ใครมันจะทำสปาเกตตีรสชาติแบบนี้ อีกอย่างนะ ในเมนูมันไม่ใช่ชื่อว่าสปาเกตตีซอสมะเขือเทศด้วย แต่ชื่อว่า ‘Mommy’s Secret Spaghetti’ เว้ย เนี่ย มึงจะไม่ให้กุสงสัยได้ไง”

คนที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเริ่มรู้สึกร้อนๆ หนาวๆ เลยส่งสายตาให้ปิติเดินเครื่องต่อ

“ไหนๆ มันเหมือนขนาดนั้นเลยเหรออ เอามาชิมคำดี มาให้จารย์เป่าพิณจูนอีกที” ว่าแล้วก็จ้วงสปาเกตตีคำใหญ่ใส่ปาก แสร้งทำหน้าตาเหมือนกำลังพิจารณารสชาติอย่างตั้งอกตั้งใจ ทำเอาคนมองลุ่นในคำตอบไปด้วย

“เป็นไง” กวินวัฒน์ถามทันทีที่เห็นว่าเพื่อนกลืนลงคอหมด

“ก็...ไม่เหมือนนะ มันเหมือนจะเหมือน แต่มันไม่เหมือนเหรออ มึงเชื่อกุเถอะ ตามหลักจิตวิทยาแล้ว มึงกำลังหลอกตัวเองว่าเหมือนไง ไม่ว่ากินกี่ครั้งมึงเลยบอกว่าเหมือน แต่ตามหลักความจริงแล้วมันไม่เหมือนเหรออ มันไม่ใช่ มันไม่เหมือนเลย”

“หา? ยังไงนะ” คนรอคำตอบถึงกับต้องผูกคิ้วเมื่อโดนคำว่าเหมือนและไม่เหมือนยิงใส่รัวๆ

“ไอ้เป่ามันบอกว่าไม่เหมือน”

“อืม ไม่เหมือน มึงอะคิดมาก มันอาจจะเป็นสเปกเตตูลูร์ลัม
ของแม่ทุกสถาบันก็ได้ รสชาติมันเลยคล้ายๆ กันไร้”

“จริงดิ” ถึงเพื่อนทั้งสองจะยืนยันหนักแน่นเป็นเสียงเดียวกัน
ขนาดนั้น ทว่าชายหนุ่มก็ยังไม่คลายความสงสัย ดึงกล่องพลาสติก
กลับมากินต่อเจียบๆ

ในขณะที่อีกสองคนแอบถอนหายใจ กว่าที่จะแก้ปัญหาอย่าง
เนียนๆ ได้ก็เล่นเอาอกสั่นขวัญแขวนเหมือนกัน

“แล้วตกลง อังคารนี้เราจะไปร้านไหนดี” เมื่อเห็นว่าคนซึ่งสงสัย
เจียบไปแล้ว อันวาลายถือโอกาสเปลี่ยนเรื่อง จบเรื่องสเปกเตตูลูร์ลัมที่
ทว่าเหตุการณ์กลับไม่ง่ายดายอย่างที่เขาคิดเมื่อกวินวัฒน์เงยหน้า
ขึ้นมา แล้วมองสบตาเพื่อนทีละคน ก่อนที่มุมปากข้างขวาของเขาจะ
ยกขึ้นเล็กน้อย

“กูรู้ละ” เขาชี้ฝ่าพลาสติกที่มีสติ๊กเกอร์ชื่อร้านไปกลางวง
“ไปกินร้านนี้”

“เฮ้ยยย...”

บ่ายสามโมงเป็นเวลาที่พนักงานของร้าน Organic
Kitchen จะได้พัก อันที่จริงเรียกว่าทำงานกึ่งๆ พักมากกว่า เพราะ
ทุกคนมีเวลาเบรกของตัวเองหนึ่งชั่วโมงอยู่แล้ว เพียงแต่ช่วงบ่าย
แก่ๆ แบบนี้เป็นช่วงที่ร้านไม่ค่อยยุ่ง พนักงานในครัวจะช่วยกันเตรียม
ของสำหรับใช้ประกอบอาหารในวันพรุ่งนี้ไปเรื่อยๆ ไม่ต้องเร่งรีบเหมือน
ตอนรับออเดอร์ลูกค้า ส่วนพนักงานหน้าร้านก็จะคอยเช็คความ
สะอาดไปพลางๆ ขณะรอรับลูกค้าด้วย

“รายการที่ต้องพอร์ชัน³ เพิ่มตามนี้เลยนะดา” เพียงฟ้ายื่น
กระดาษโน้ตสีขาวให้รดา กุ๊กครัวร้อนคนล่าสุดของร้าน แต่ถึงจะล่าสุด
ก็ทำงานที่นี้มาเกือบปีแล้วเหมือนกัน “อย่าลืมลงวันที่หน้ากล่องด้วย

นะ จะได้ว่าเซลฟ์ไลฟ์⁴ มันก็วันแล้ว”

“ได้ค่ะเชฟ เดี่ยวดาจะทำให้เนี่ยบไม่มีที่ติเลย” กูกสาวยิ้มเต็ม
แก้ม

สำหรับรดาแล้ว เธอไม่ได้เรียนจบด้านการทำอาหารมาโดยตรง แต่เคยเป็นลูกมือของแม่ครัวในร้านอาหารตามสั่งมาก่อน พอร้านถูกปิดเพราะโดนไล่ที่ รดาเลยพลอยตกงานไปด้วย โชคดีที่หญิงสาวรู้จักกับแจ่มจันทร์ หรือที่รดาเรียกว่า ‘น้ำแฉง’ แม่บ้านประจำตัวของเพียงฟ้า เพราะเคยเจอกันแถวบ้านอดีตสามีของเจ้านายสาวอยู่บ่อยๆ น้ำแฉงเลยแนะนำให้เธอลองมาสมัครงานที่นี่

ในที่แรกรดาแทบไม่คาดหวัง เพราะตั้งแต่ก้าวเข้ามาในร้าน แค่อสถานที่ก็เหวห่างต่างจากร้านอาหารตามสั่งข้างทางที่เธอเคยทำงานมาลิบลับ แต่พอเพียงฟ้าให้เธอลองทำอาหารไม่กี่อย่าง ผิดบ้างถูกบ้างตามประสบการณ์ที่เจ้านายเก่าเคยสอนมา ว่าที่เจ้านายใหม่ก็ตอบตกลงรับเธอเข้าเป็นพนักงานในวันนั้นเลย

‘เชฟรับหนูเข้าทำงานจริงๆ เหรอคะ’ รดาถามอย่างไม่อยากเชื่อหูตัวเอง

เพียงฟ้ากลับยิ้มระคนขำ ‘ใช่สิ ทำไมล่ะ’

‘ก็หนูทำไม่ได้ตั้งหลายอย่าง’

‘มันสอนกันได้ ฉันก็ได้เป็นเชฟมาตั้งแต่เกิดเหมือนกัน’

และเพราะด้วยเหตุนี้รดาเลยเป็นกูกสาวที่อายุน้อยที่สุดในทีมครัวร้อน แถมยังเป็นกูกที่มีเชฟเฟย์เป็นไอดอล อะไรที่เชฟสั่ง รับรอง

³ พอร์ชัน (Portion) คือ การชั่งตวง ตัดแบ่งวัตถุดิบออกเป็นสัดส่วนตามน้ำหนักหรือปริมาณที่กำหนดไว้ เพื่อให้ง่ายต่อการประกอบอาหารแต่ละครั้ง

⁴ เซลฟ์ไลฟ์ (Shelf Life) คือ ช่วงระยะเวลาที่อาหารอยู่ในภาชนะและการเก็บรักษาในภาชนะที่กำหนด แล้วคงคุณภาพและความปลอดภัยของอาหารให้อยู่ในระดับที่กำหนดได้

ว่าราดาจะไม่ให้พลาดเลยแม้แต่นิดเดียว

“ส่วนอันนี้เป็นรายการที่ต้องเตรียมของอาหารผูกปิ่นโตวันพรุ่งนี้นะ ผাগเอกด้วย” เซฟสาวยื่นกระดาษอีกใบให้เอกภพ

“ครับเซฟ”

สั่งงานคร่าวๆ เสร็จเพียงพาก็เดินออกจากครัวมา ยังคงได้ยินเสียงคนในครัวดังมาให้ได้ยิน

“เดี่ยวเสร็จแล้วดาไปช่วยนะพี่เอก”

“เฮ้อ!”

เจ้าของร้านยิ้มให้บรรยากาศที่คุ้นเคย ทีมเวิร์กคือความสนุกอย่างหนึ่งของการทำครัว ยิ่งตอนที่ช่วยกันคนละไม้คนละมือจนผ่านช่วงยุ่งๆ ไปได้ กลับมาดูผลงานของตัวเองแล้วแสนจะภูมิใจ ถ้าไม่มีทีมเวิร์กที่ดี งานครัวคงเป็นงานหนักกว่านี้มาก

“กลับก่อนนะครับเซฟ” สมหมายที่เดินลงมาจากห้องแต่งตัวที่ชั้นสองร้องทัก วันนี้เขาเข้างานเป็นกะเช้าคือตอนหกโมง เลยเลิกงานตอนบ่ายสาม

เพียงฟ้าหลุดจากความคิดก่อนจะโบกมือให้ “กลับดีๆ นะคะพี่หมาย เจอกันพรุ่งนี้ค่ะ”

สมหมายพยักหน้ารับก่อนจะยื่นหน้าไปหาแก้วเจ้าจอมที่อยู่ตรงเคาน์เตอร์ “กลับก่อนนะครับเซฟแก้ว”

“ค่ะ สวัสดีค่ะพี่หมาย”

เพียงฟ้าโผล่จากช่องทางเดินที่เชื่อมระหว่างหน้าร้านกับครัวมาพอดีตอนที่แก้วเจ้าจอมพูดจบ ตอนนี้ไม่มีลูกค้าในร้านเซฟสองคนเลยเดินออกมาพักข้างนอกได้ เพียงฟ้าหยิบแก้วเก็บความเย็นของตัวเองที่เคาน์เตอร์แคชเชียร์แล้วเดินไปนั่งที่โต๊ะตัวประจำของทั้งสอง ก่อนที่แก้วเจ้าจอมจะเดินตามมาพร้อมกับแฟ้มเอกสาร

“อะ รายการเดลิเวอรี่ของอาทิตย์ที่แล้วที่แกบอกว่ายากดู” ว่า

จับก็นั่งลงที่ฝั่งตรงข้าม ถามอย่างสนใจ “ทำไมอยู่ดีๆ อยากรู้อะ”

คนถูกถามยังไม่ตอบทันที แต่ดึงกระดาษที่เขียนสรุปรายการของสัปดาห์ที่แล้วออกมา เธอจำได้ว่าตอนนั้นเพื่อนพูดถึงคนที่ส่งสไปเกตตีให้ไปส่งที่โรงพยาบาล

“แก มันดูตรงไหนนะว่าใครเป็นคนส่งอะ”

“อ้อ อันนั้นน่าจะดูที่รายการรวมที่พรินต์ออกมาเลย มันจะมีชื่อแอกเคานต์ด้วย” แก้วเจ้าจอมที่รับผิดชอบเรื่องนี้อธิบาย ก่อนจะดึงเอกสารที่วางออกมาแล้วขยายความต่อ “เนี่ย ตรงนี้คือชื่อคนส่ง แต่เราไม่รู้ชื่อจริงๆ เขาหรอกนะ มันจะขึ้นตามชื่อแอกเคานต์ที่เขาตั้ง ส่วนถ้าจะดูว่าไปส่งที่ไหนก็ดูตรงนี้ คือของเราเป็นอาหารที่ต้องให้ความสำคัญเรื่องระยะเวลาใช่ไหม เราก็จะขอดูปลายทางกับระยะเวลาในการเดินทางคร่าวๆ ได้ เพื่อที่เราจะแพ็กอาหารสด หรือเครื่องดื่มให้ไม่เสียของนะ”

เพียงพ้าวู๊ดนิ้วไล่ดูตามชื่อแอกเคานต์ที่ส่งอาหารเข้ามา ก่อนจะไปหยุดลงที่ชื่อ ‘Gwinwt’ แล้วกลั่นใจเลื่อนไปดูรายการอาหารที่ออร์เดอร์เข้ามา

เป็นอย่างที่หญิงสาวคิด แอกเคานต์นี้ก็เป็นชื่อเดียวกับที่กวินวัฒน์เคยใช้เป็นชื่อไลน์ ซึ่งมันย่อมาจากชื่อจริงของเขา และตอนนี้ก็น่าจะยังใช้แบบเดิมอยู่ ส่วนเมนูที่ส่งเข้ามาทุกครั้งคือเครื่องดื่มหนึ่งอย่างกับ...

“Mommy’s Secret Spaghetti” แก้วเจ้าจอมเอ่ยชื่อเมนูที่ปลายนิ้วของเพียงพ้าวู๊ดอยู่ตรงนั้น “คนนี้แหละ ที่ฉันบอกแกว่าเขาส่งสไปเกตตีไปที่โรงพยาบาลทุกวัน เมื่อวานก็ยังส่งนะ”

Mommy’s Secret Spaghetti เป็นเมนูซิกเนเจอร์อย่างหนึ่งของร้าน เพราะชื่อเมนูแปลว่า ‘สไปเกตตีสูตรลับของแม่’ ในรายการเมนู

จะไม่ได้บอกว่าเป็นสปาเกตตีแบบไหน บอกเพียงว่ามีส่วนผสมของอะไรบ้าง มีแคลอรีเท่าไรเท่านั้น เป็นลูกเล่นอย่างหนึ่งให้ลูกค้าได้ลุ้นเอาเองว่าอาหารที่จะมาเสิร์ฟตรงหน้าคืออะไร เมนูนี้จึงนับว่าเป็นจานยอดฮิตอันดับต้นๆ ของร้านเลยก็ว่าได้

“ก็รู้แล้วนี่ว่าเป็นสปาเกตตีโบโลเนส จะสั่งทำไมทุกวัน”

แก้วเจ้าจอมทำหน้าฉงนน้อยๆ ก่อนจะขำออกมาที่จู่ๆ เพียงพ้ำก็พูดรวบรัดว่ากำลังเฝ้าลูกค้าอย่างนั้น “ครั้งแรกเขาอาจจะอยากรู้ว่าเป็นอะไร แต่พอกินแล้วติดใจเลยสั่งเรื่อยๆ ก็ได้”

เซฟสาวมองที่ชื่อคนสั่งอย่างครุ่นคิด ตอนที่สั่งครั้งแรกนะใช่ แต่ครั้งต่อๆ มา เธอไม่รู้เหมือนกันว่ากวิณวัฒน์มีเหตุผลอะไรถึงทำอย่างนั้น หรือเขาจะรู้ว่าร้านนี้เป็นร้านของเธอ จริงๆ ก็รู้ได้ไม่ยากหรอก เพราะที่โรงพยาบาลก็มีแผ่นพับของร้านเธอวางอยู่หลายจุด แต่ถึงรู้แล้วยังไง มันก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่เขาต้องสั่งเมนูนี้จากร้านของเธอทุกวันอยู่ดี

“ทำไปทำไมเนี่ย”

“หา? เมื่อกี้แก้วทำอะไรนะ” แก้วเจ้าจอมทวนถามเมื่อได้ยินแค่เสียงจิ้งมีฯ จำๆ

“เปล่า ฉันแค่พูดไปเรื่อยเปื่อยนะ”

คนถามพยักหน้า แต่ก็ยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เพราะตั้งแต่คืนที่เพียงฟ้าสารภาพว่าได้เจอกับแฟนเก่าที่ยังลืมไม่ได้ ต่อมอยากรู้ความเป็นไปของแก้วเจ้าจอมก็ทำงานทันที ปกติเธอไม่ใช่พวกชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านหรอกนะ แต่เพราะตั้งแต่รู้จักกันมา ถึงเพียงฟ้าจะเคยชมผู้ชายคนอื่นต่อหน้าเธอหลายครั้ง แต่ก็ไม่เห็นว่าเธอจะตกหลุมรักใครเลยสักคน พอแก้วเจ้าจอมมาได้ยินว่าเพื่อนรักผู้ชายคนหนึ่งมานานมากขนาดนี้ แถมยังเพิ่งเจอกัน มีหรือที่เธอจะไม่อยากรู้ว่าเรื่องราวต่อจากนี้จะเป็นอย่างไร

แม้ว่าคือนั่นเพียงฟ้าจะลงรายละเอียดแค่ว่าเขาเป็นคุณหมอมที่
เธอต้องตรวจด้วยเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นอีกแล้ว

‘ก็แค่นั้นแหละแก ไม่มีอะไรหรอก’

‘ไม่มีอะไรได้ไง นี่มันเป็นโอกาสของแกแล้วเฟย์ แกรักเขาอยู่
แล้วแกก็โสดแล้ว รออะไร go ahead!’

‘ถ้าเป็นเมื่อก่อนฉันคงทำไปแล้ว แต่สำหรับตอนนี้ กับผู้ชาย
คนนี้’ เพียงฟ้าถอนหายใจราวกับหมดแรง ‘ฉันคงไม่ทำอะไรแบบนั้น
แล้วละแก กว่าที่ฉันจะได้รักกับเขาตอนนั้น ฉันทำไปมากพอแล้ว แล้ว
ความรักครั้งนั้นมันก็จบที่เขาเป็นคนปล่อยมือ เป็นคนเลือกเดินออกไป
จากชีวิตฉัน หน้าที่ยังปิดประตูทุกบานใส่ฉันอีก ถ้าคนที่ยังติดอยู่กับ
ความรักครั้งนั้นมีแค่ฉัน...ฉันก็คงไม่ไปอ่อนวอนขอความรักจากเขา
หรอก ให้จัดการกับความรู้สึกตัวเองคงง่ายกว่า อะไรที่จบไปแล้ว ต่อ
ให้ยังรักแค่ไหน มันก็เป็นเรื่องที่จบไปแล้วอยู่ดี’

ถึงคำพูดจะบอกว่าเธอยอมรับเรื่องทุกอย่างได้หมดแล้ว แต่
น้ำเสียงที่สั่นเครือกับน้ำใสๆ ที่ไหลลงจากดวงตาทั้งสองข้างของเพียงฟ้า
ก็บอกคนฟังได้ดีเช่นกันว่าการยอมรับครั้งนี้ไม่ได้มาพร้อมกับการเยียวยา
หัวใจเลย เพื่อนของเธอไม่เคยปล่อยมือจากความรักครั้งนั้นได้เลย

“แล้วนี่ตกลงแกขอตุรยาการเดลิเวอรี่ไปทำไม”

“แก้ว แก้วทำได้ไหมที่ฉันเคยพูดว่าจะไม่ให้ส่งพาสตาแล้ว”

“อืม แกบอกวากินพาสตาที่ร้านกับเดลิเวอรี่มันต่างกัน”

“ใช่ ทั้งหน้าตาของอาหาร ความนุ่มของเส้น ความเข้ากันได้ดี
ของน้ำซอสกับเส้น แล้วยิ่งถ้าลูกค้าเอาไปเวฟอีก” เชฟสาวสวยหน้า
“หมดกัน รสชาติเพี้ยนพอดี”

“แต่ตอนนั้นเราสรุปกันว่าคนยังสั่งเดลิเวอรี่พาสตาเยอะพอ
สมควร อีกอย่าง Mommy’s Secret Spaghetti ก็เป็นเมนูชิคเกนเจอร์
ของร้าน ถ้าสั่งเมนูนี้ไม่ได้ มันก็ยังงี้ๆ อยู่ไม่ใช่หรอ” แก้วเจ้าจอมตึง

เหตุผลเมื่อคราวก่อนขึ้นมา

“อืม แต่ตอนนี้ฉันกำลังคิดว่าถ้าเป็นเมนูซิกเนเจอร์ของร้าน ก็ให้สั่งได้แค่ที่ร้านน่าจะโอเคกว่าไหม” เพียงพ่ายกอีกเหตุผลหนึ่งขึ้นมา อ่าง จริงๆ นี่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่เธอคิด แต่เหตุผลที่แท้จริงคือ...เธอไม่อยากให้ผู้ขายคนนั้นสั่งเมนูนี้ไปกินแล้วมากกว่า

ก็เล่นสั่งทุกวัน มันน่าสงสัยไหมล่ะ

แก้วเจ้าจอมกอดอก เอนตัวพิงพนักด้านหลัง มองคนตรงหน้าอย่างครุ่นคิด อันที่จริงการถอดบางเมนูออกจากรายการเดลิเวอรีไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะทั้งร้านมีเมนูที่ทำจากเส้นพาสตาแค่ห้ารายการ แต่ที่หญิงสาวยังคงไม่เอ่ยตอบรับในทันที เพราะอยากรู้ว่าเพื่อนมีเหตุผลแอบแฝงนอกเหนือจากนี้ไหม

“แกแน่ใจนะที่จะตัดออกไม่ใช่เพราะเหตุผลส่วนตัว”

“เหตุผลส่วนตัวของเซฟ ที่กลัวว่าอาหารที่ถึงมือลูกค้าจะดีไม่สมกับราคาที่จ่าย โอเคนะคะ?”

เซฟอีกคนหรีตามอง “แน่ใจ?”

“แนสิ นี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะที่เราคุยกันเรื่องนี้”

“แล้วถ้าอย่างนั้นแกขอดูรายการเดลิเวอรีทำไม”

“ก็...ดูเพื่อเช็คให้แน่ใจ ว่ามีคนสั่งเมนูพาสตาเยอะแค่ไหน” เพียงพ่ายตอบด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย เก็บพิรุณด้วยการแสวงทำเป็นเก็บเอกสารตรงหน้าเข้าแฟ้มไปด้วย “ดูแล้วก็คิดว่าคงไม่กระทบกับรายรับหรอก ถ้าไม่ขายพาสตา ลูกค้าก็เปลี่ยนไปสั่งอย่างอื่นได้”

“งั้นก็ตามใจแก แกรับผิดชอบครั้วร้อน ฉันให้แกตัดสินใจ”

“เค! งั้นตามนั้น ตั้งแต่พุงนี้ไป จะปิดขายเมนูพาสตาทั้งหมดทางเดลิเวอรี”

เซฟครั้วร้อนยิ้มอย่างพอใจที่บรรลุลจุดประสงค์โดยไม่หุตุเหตุผลที่แท้จริงให้เพื่อนรู้ ก่อนจะรวบแฟ้มขึ้นกอด แล้วเดินเอาไปเก็บที่ตู้หลัง

เคาน์เตอร์แคชเชียร์ ยังไม่ทันจะได้ปิดบานประตูตู้ หญิงสาวก็รู้สึกเหมือนมีคนมายืนอยู่ข้างๆ ก่อนจะได้ยินเสียงแก้วเจ้าจอมกระชิบด้วยน้ำเสียงติดแซวหน่อยๆ

“แค่จะถอดเมนูพาสตาออก ไม่รู้ทำไม...เพื่อนฉันต้องอยากรู้ชื่อคนสั่งด้วยก็ไม่ใช่เนอะ” คนโดนล้อหันขวับไปทำตาโตใส่ ในขณะที่คนล้อยิ้มกว้างให้ “ไม่ถามต่อก็ได้ แต่บอกไว้เลยว่า...ไม่เนียน!”

“หึหึหึ ให้อั๊ววว”